

ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Κ. Τ. ΔΑΖΑΡΕΤΟΥ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

I. Τοῖς κ. κ. Συνδρομηταῖς.	VI. Ἡ Κίσσα.
II. Περὶ Ὑγείας, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.	VII. Λεύκωμα.
III. Ἡ Χρυσὴ ἄλυσις (συνέχεια).	VIII. Ποίησις.
IV. Περὶ γυμναστικῆς ὑπὸ ὑγιεινῆν ἐποψ.ν.	IX. Λύσις.
V. Ἀλεξανδριναὶ νύκτες.	X. Αἶνιγμα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΟΣΙΟΥ
ΚΑΘΗΜΕΝΟΝ
ΑΕ ΔΟΣΙΟΣ ΕΛΕΝΗ ΓΡΙΒΑ
ΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΔΕΡΣ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΕΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ

1875.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Rédaction du Périodique Grec «ΦΟΙΝΙΞ» Alexandrie.

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀνταλλάσσεται μετὰ παντός Περιοδικῷ ἢ Ἐφημερίδῳ ἀναγγέλλει δὲ πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου. εἰσὶ δὲ ὑποχρεωτικὰ δι' ὀλόκληρον ἔτος· καὶ προπληρωτέαι καθ' ἑξαμηνίαν ἢ κατ' ἔτος, ἐπὶ ἀποδείξει φερούση τὴν ὑπογραφὴν καὶ σφραγίδα τοῦ Ἐκδότου.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾧσιν ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 20.

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΝ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΕΝ ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Μεγάλῃ Μουσικῇ Συμφωνίᾳ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, καὶ διάφορα τεμάχια

Μελωδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα.

ΠΟΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Ἡρόθυμος Ὑπηρεσία.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ.

Ἐκάστην ἑσπέραν Μουσικῇ συμφωνίᾳ, καὶ διάφορα τεμάχια Μελωδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα. — Ὑπηρεσία πρόθυμος. — Ποτὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτωτέρων τῆς Εὐρώπης.

Εἰσητήριον εἰσόδου 1 φράγκον, ἰσχύον καὶ δι' ἓν ποτόν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ, ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑἶΘΟΥΣΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ.

Ἐκαστον Σάββατον μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ μετεμφισμένων καὶ μὴ.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΦΡ. 5. — Αἱ ΚΥΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ REYMOND

Παρά τῇ Ὀδῷ Καλογραϊῶν Ἄρ. 21.

Τὸ κατάστημα τοῦτο προμηθεύεται καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἐξ Εὐρώπης πῖλους δι' ἄνδρας καὶ παιδιά διαφόρων σχημάτων τοῦ νεωτάτου συρμοῦ.

Πῖλοι ὑψηλοὶ καὶ ἀχύρινοι. Ἐκ καστορίου (de feutre) μαλακοὶ καὶ σκληροὶ πρὸς 14 φρ. ἕκαστος. Ἐπίσης τῶν Ἰνδιῶν διαφόρου χρώματος διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὸ κυνήγιον.

A, 5 ΠΡΔ
4 Φοίνιξ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Έτος Α'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875

Φυλ. ΙΒ'.

ΤΟΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ.

Διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου συμπληροῦμεν τοὺς 12 ἀριθμοὺς τῆς 1ης ἐξαμηνίας· θέλομεν δὲ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξακολουθήσει ἐκδίδοντες τρία ἢ τέσσαρα κατὰ μῆνα φυλλάδια ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τούτου δυνηθῶμεν νὰ συμπληρώσωμεν σὺν τῇ λήξει τοῦ ἔτους τῶν συνδρομῶν τὸν πρῶτον τόμον, ἐξ 24 ἀριθμῶν, διότι ἕνεκα τῆς διακοπῆς εὐρισκόμεθα πολὺ ὀπίσω.

Ἄμα τῇ ἐπαναλήψει τῆς ἐκδόσεως, φήμη διεδόθη ὅτι καὶ πάλιν θὰ ἐπέληθῃ διακοπὴ τοῦτο δὲ ὑποστηρίζουσι τινες λέγοντες, ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ Φοίνικος περιελθοῦσα εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς δημοσιεύσεως τῶν ὀνομάτων τῶν καθυστερουμένων συνδρομητῶν, ἐγέννησεν οὕτω ἀφορμὰς δυσαρεσκειῶν ἐκ μέρους τοῦ Κοινοῦ, ὅπερ ἀπεφάσισε νὰ μὴ συνδράμῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὸν ἐκδότην.

Ἀποκρούοντες μετ' ἀγανακτήσεως τὴν οὐ-

τω συκοφαντουμένην τῶν δημοσίων μας λογικὴν, διαβεβαίουμεν, ὅτι οὐδένα ἐξ ὧσων τὰ ὀνόματα ἐδημοσίευσαμεν εὐρομεν σπουδαίως παραπονούμενον, διότι καλῶς γνωρίζουσι πάντες ὅτι πᾶς τίμιος ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ δίδῃ λόγον ἐκάστοτε τῆς διαγωγῆς του καὶ τῶν διαθημάτων του, εἰς ἐκείνους, οἵτινες προθύμως προσήνεγκον τὸν ὄβολόν των χάριν ὑποστηρίξεως. Προκαλοῦμεν τὸν ἔχοντα θάρρος, νὰ μᾶς ἐπιτιμήσῃ δημοσίᾳ ὡς κακῶς πράξαντας καὶ νὰ μᾶς εἴπῃ εὐσυνειδότης τί αὐτὸς ἤθελε πράξει ἐν τῇ θέσει ἡμῶν εὐρισκόμενος.

Ἐν τούτοις ἐπαναλαβόντες τὴν ἐκδοσιν τοῦ Φοίνικος καὶ συμπληρώσαντες ἤδη τὰ φυλλάδια τῆς 1ης ἐξαμηνίας, ἐλπίζομεν ν' ἀποδειχθῶσι ψευδόμενοι οἱ ἔχοντες τὴν εὐγένειαν νὰ προφητεύωσι καὶ ὑποστηρίξωσι ἀναπόφευκτον προσεχῆ διακοπὴν.

Τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀπάσας στηρίζομεν εἰς τὴν ἀκούραστον ἀφ' ἐνὸς ἐνεργητικότητά ἣν θέλομεν ἀναπτύξει, καὶ εἰς τὴν πρόθυμον ἀφ'

έτέρου προκαταβολήν τῆς συνδρομῆς τῶν ἀποφασισάντων ἅπαξ νὰ δεχθῶσι τὸν Φοίνικα.

Ἄμα τῇ ἐνάρξει τοῦ 6'. ἔτους θέλομεν ἐλαττώσει καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν 40 φράγκων εἰς μόνον 30, οὐχὶ διότι αὕτη ἐστὶν ἱκανὴ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς δαπάνας τῆς ἐκδόσεως τοῦ Φύλλου, ἀλλ' ἵνα διευκολύνωμεν καὶ μερίδα τινα φιλομούσων μὴ δυναμένην νὰ θυσιάσῃ πολλά.

Περαίνοντες τὸν λόγον ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς τοὺς μετὰ προθυμίας προκαταβαλόντας τὴν ἐτήσιόν των συνδρομὴν, τὴν βαθυτάτην δὲ εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τοὺς συνδραμόντας ἡμᾶς νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐκδοσὶν κατόπιν τριμήνου διακοπῆς ἀκουσίου. Ἐὰν δὲ ὑπάρχωσι τινες δυσαρεστηθέντες ἐκ τῶν ἐπεισοδίων τῆς διακοπῆς ταύτης, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς νὰ ἀναλογισθῶσι πρῶτον τὴν θέσιν εἰς ἣν περιήλθομεν ἀπέναντι τοῦ Κοινοῦ, νὰ συμβουλευθῶσι τὴν συνείδησιν των καὶ νὰ μᾶς κρίνωσιν ἐπεικῶς.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 15 Σεπτεμβρ. 1875.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Φοίνικος

Κ. Τ. ΑΛΑΖΑΡΕΤΟΣ.

ΠΕΡΙ ΥΕΛΟΥΡΓΙΑΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς ὑέλου εἶναι ἀρχαιοτάτη. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ πρῶτοι τὴν ὑέλον ἐφευρόντες εἰσὶν οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι οὐχὶ πρὸ τοῦ 1600 π. Χ. Πλίνιος ὁ Φυσιοδίφης (1) ἀναφέ-

(1) Φυσικῆς Ἱστορίας Βιβλ. 36 Κεφ. 26.

ρει ἀνέκδοτόν τι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅπερ, ἐὰν ἀληθεύῃ, καταδείκνυσιν ὅτι ἡ τοσοῦτον ἀναγκαία καὶ ὠφέλιμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα οὐσία αὕτη, ὑπῆρξε καὶ αὕτη τέκνον τῆς αὐτῆς μετὰ τοσοῦτων ἄλλων ἐφευρέσεων μητρὸς δηλ. τῆς τύχης. Ἐμποροὶ, λέγει, τὴν Φοινίκην παραπλέοντες ἀπέβησαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Βήλου (Ἀραβιστὶ νῦν Νάχρ-Χαλλοῦ καλουμένου) ὅπως προετοιμάσωσι φαγητόν τι ἐν ἐλλείψει δὲ πυροστάτου, μετεχειρίσθησαν ὡς ὑποστήριγμα τοῦ λέβητός των, βώλους νιτρολίθου, ἐξ ὧν συνέκειτο τὸ φορτίον αὐτῶν· τούτους ἡ ὄρμη τοῦ πυρός καὶ ἡ ἐπαφή τῶν ἀνθράκων ἀνέλυσεν εἰς ἐρυθρόν ῥυάκιον ἀναμιχθὲν μετὰ τῆς ἄμμου, ὅπερ ἀποψυχρανθὲν ἐπαρουσίασε κατὰ πρῶτον τὴν λαμπρὰν ὑέλον εἰς τὸν ἄνθρωπον, χονδροειδεστάτην, ἐννοεῖται τὸ πρῶτον καὶ κακίστης ποιότητος. Τοιαύτην αὐτόματον καὶ τυχαίαν ἀνακάλυψιν οἱ ἐπιχειρηματῆται Φοίνικες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἔχοντες, καὶ ἐν αὐτῇ νέαν πηγὴν πλούτου καὶ προαγωγῆς τοῦ κολοσσαίου αὐτῶν ἐμπορίου διορῶντες, ἀναμφιβόλως ἐπεμελήθησαν μεγάλως τῆς κατεργασίας καὶ τελειοποιήσεως τῆς ὑέλου, διὰ τῆς ἐν ταῖς ἀποικίαις αὐτῶν συστάσεως πολλῶν ὑελουργείων.

Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ἡ ὑέλος εἶναι ἀρχαιοτέρα τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλινίου, ἐπειδὴ γίνεται μνεῖα αὐτῆς ἐν τῷ Βιβλίῳ τοῦ Ἰώβ καὶ ἐν τῷ τῶν Παροιμιῶν. Ἐπὶ

τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων χρόνων ἔφερε διαφόρους ἐπωνυμίας, ἅς οἱ μεταφρασταὶ καὶ σχολιασταὶ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς πῆρεστησαν διὰ τῶν λέξεων λίθος ποτιμιμος, λίθος διαφανῆς, κάτοπτρον, ἀδάμας, ὑελος διαφανῆς καὶ κρύσταλλος. Οὐδαμοῦ ὅμως τῆς Π. Γραφῆς ἀναφέρεται τι περὶ ὑπάρξεως ὑελοχρῶσιων ἐν Ἰουδαίᾳ, ἢ περὶ τῆς τοιάδε ἢ τοιάδε χρήσεως τῆς ὑέλου, ὅπερ ἀποδείκνυσιν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι οὐδέποτε ἐπεδόθησαν εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ χρησιμοποίησιν τῆς ὑέλου· ἄλλως τε δὲ οὐδεὶς τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων συγγραφέων τῶν γνωστῶν, τοῦλάχιστον ἡμῖν, μνημονεύει περὶ τοῦ τοιοῦτου· ὥστε ἐκόντες καταντῶμεν εἰς τὴν, ἣν ἀρχόμενοι μετ' ἀξιωματικῆς, οὕτως εἰπεῖν, πεποιθήσεως ἐξηνέχομεν γνώμην περὶ τῆς εἰς τοὺς Φοίνικας ὀφειλομένης πρωτοβούλου ἀνακαλύψεως τῆς ὑέλου.

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ὁ Ἀριστοφάνης φαίνεται ὡς ὁ πρῶτος ὁστις μετεχειρίσθη τὴν Ἑλληνικὴν λέξιν ὑελος ἐν τῇ Β'. Πράξει, Σκηνῇ Α'. τῶν Νεφελῶν, ἐν ἣ εἰσάγει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν Στρεψιάδην χλευάζοντα τὸν Σωκράτην καὶ διδάσκοντα νέαν μέθοδον τοῦ ἀποτίειν ἀρχαία χρέη. Ὁ Ἀριστοτέλης προβάλλει δύο προβλήματα ἐπὶ τῆς ὑέλου· ἐν μὲν τῷ Α'. ἐρωτᾷ διατὶ βλέπομεν διὰ τῆς ὑέλου· ἐν δὲ τῷ Β'. διατὶ ἡ ὑέλος δὲν κάμπεται· τὰ δύο ταῦτα προβλήματα εἰσὶ τὰ ἀρχαιότερα μνημεῖα περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὑέλου· φαίνεται δὲ ὅτι

ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆς εἶναι ἐπίσης ἀρχαία, ὡς ἡ τῶν πλίνθων καὶ κεράμων, διότι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον, θετουμένου τοῦ πυρός εἰς τὸν κλίβανον τῶν πλίνθων καὶ τῶν κεράμων, νὰ μὴ εὐρεθῶσιν ἔπειτα θρόμβοι τινὲς ὑελοπεποιημένοι.

Ἐκ πασῶν τῶν ἀποικιῶν, ἐν αἷς οἱ Φοίνικες, ὡς προείπομεν, ἀνήγειρον ὑελουργεῖα, διασημότερα ἢ ἡ Σιδῶν διὰ τε τὴν πληθὺν τῶν ἐργοστασιῶν τῆς, καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν κομψότητα τῶν ἐν αὐτοῖς κατασκευαζομένων ὑελίνων σκευῶν. Ἐν τοῖς ὑελουργεῖοις τῆς Σιδῶνος κατεσκευάσθη τὸ πρῶτον κάτοπτρον. Ἐν τούτοις πολλοὶ τῶν διασήμων ἀρχαιολόγων θεωροῦσι τὴν Αἴγυπτον περιφημότεραν, καθότι τὰ ὑαλικά τῶν Αἰγυπτίων ἐθεωροῦντο ὠραιότερα πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀνάμιξιν ἰδιαίτερας τινος ὕλης καλουμένης σ ο ὕ δ α. Ἡ τέχνη τοῦ διὰ ποικίλων ἀποχρώσεων κοσμεῖν τὴν ὑέλον, καθὼς καὶ τοὺς τεχνητοὺς πολυτίμους λίθους εἶναι ἀρχαιοτάτη· ὁ Στράβων ἀναφέρει ὅτι οἱ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου κατεσκεύαζον πρὸ χρόνων, διὰ μυστηριώδους τέχνης, ὑέλους χρώματος ὑακίνθου, ρουβινίου, σμαράγδου, καὶ ἄλλων βαρυτίμων λίθων· πολλὰι μουμῖαι ἀνευρεθεῖσαι ἐν τοῖς τάφοις τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Μέμφιδος, ἦσαν κεκοσμημένα διὰ λευκῶν καὶ κεχρωματισμένων ὑέλων, τετμημένων καὶ κεχρυσωμένων. Ἰδοῦ τί λέγει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διάσημος ἀρχαιολόγος. « Εἶναι δίκαιον ν' ἀναφέρωμεν τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων,

μάλιστα διότι ἔφεραν τὴν ὑελοποιεῖαν εἰς ἀνώτερον ἡμῶν βαθμόν· τῶν ἀρχαίων αἱ σύνθετοι καὶ κεχρωματισμένοι ὑελοι ἐκπλήττουσιν ἡμᾶς· δύο μικρὰ τεμάχια ὑέλου, ἅτινα εὔρον ἐν Ῥώμῃ, ἔχοντα μῆκος ἐνός δακτύλου καὶ τὸ 1)3 πλάτους, βεβαιούσι τοὺς λόγους μου· τὸ ἐν τούτων παριστᾶ ἐπὶ γῆς ἀμαυρᾶς καὶ κεχρωματισμένης πτηνὸν ὁμοιάζον νῆσαν μὲ ζωηρότατα καὶ ποικίλα πτερὰ, ἡ ὑελος εἶναι διαφανῆς καὶ σκιερὰ, οὐδενὸς ζωγράφου λεπτοτάτη γραφὴς ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ καθαρότερον τὸν κύκλον τῆς κόρης τοῦ ὀφθαμοῦ τῆς νῆσεως, ὡς καὶ τὰ πτερὰ τοῦ λαιμοῦ· ἀλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων καταπλήττει, εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς ὑέλου φαίνεται τὸ αὐτὸ πτηνὸν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης διαφορᾶς, ὅθεν συνάγεται ὅτι ἡ εἰκονογραφία τοῦ πτηνοῦ διέρχεται δι' ὄλου τοῦ πάχους τῆς ὑέλου· τὸ δεύτερον τεμάχιον ἐκ γῆς κυανῆς περιέχει ἐξωγραφημένα πράσινα, κίτρινα καὶ λευκὰ κοσμήματα, δηλαδὴ κυμάτια, περιδέραια, μαργάρια, ἀνθύλλια λήγοντα εἰς πυρραμίδας· ὅλα ταῦτα τὰ κοσμήματα διέρχονται δι' ὄλου τοῦ πάχους τοῦ τεμαχίου».

Ἡ Ῥώμη μόνον ἐπὶ Τιβερίου ἤρξατο κατασκευάζουσα ὑάλινα ἀγγεῖα· τὴν κατασκευὴν καὶ χρῆσιν τῆς ὑέλου ἐδιδάχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι παρὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Γαλατίας· ὁ Πλίνιος (Plinius major) ἀναφέρει ἐν ταῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ εἰς μέγαν βαθμὸν προβάσαν τὴν ὑελοου-

ρίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, ἰδίᾳ δὲ στιγματίζει τὴν δολίευσιν τῶν ὑελοργῶν, οἵτινες κατεσκεύαζον ὑελίνους πολυτίμους λίθους τοσοῦτον ἐπιτηδείως, ὥστε ἐπώλουν αὐτοὺς ὡς ἀληθεῖς εἰς μεγίστας τιμὰς. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου (200 μ. Χ.) τοσαῦτα ἦσαν τὰ ἐργαστάσια τῆς ὑέλου ἐν Ῥώμῃ, ὥστε ἀπετέλουν ἰδιαιτέραν συνοικίαν. Ὡς παράδειγμα δὲ τῆς ἐξόχου κομψότητος καὶ πολυτελείας τῶν ἐν αὐτοῖς κατασκευαζομένων ὑελικῶν, ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς ἱστορεῖ ἡμῖν ὅτι ὁ Νέρων προσήνεγκεν 6000 sesterces (ἤτοι 50,000 λίρας!!!) διὰ δύο ὑάλινα δῖωτα ποτήρια· ταῦτα βεβαίως θὰ ἦσαν ἐξόχου μεγέθους καὶ καλλιτεχνίας· ἀλλ' ὅσην καλλιτεχνικὴν δεινότητα καὶ ἀν' ἀνέπτυξεν ὁ καλλιτέχνης αὐτῶν, διατάζομεν, τοῦλάχιστον ἡμεῖς νὰ πιστεύσωμεν ἂν ἡ πραγματικὴ αὐτῶν ἀξία ἦτο τοσοῦτον ὑπέροχος. Παραδεκτῆς ὅμως ἐκ τῶν προτέρων γινομένης καὶ τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐλευθεριότητος, καὶ ἰδίᾳ τῆς τοῦ Νέρωνος, ὀλοκλήρου μεγαλόπολεως, ὡς γνωστὸν μὴ φεισθέντος, ἡ ἐν πρώτῃ ὄψει προφανῆς ὑπερβολὴ λογιζομένη αὕτη τοῦ Πλινίου ἀφήγησις, καθίσταται ἀκολούθως μᾶλλον πιστευτὴ καὶ ἀποδεκτὴ. Τὰ ἐν χρῆσει τότε ἐν τοῖς πολυτελεῖσι δειπνοῖς κύπελλα καὶ αἱ πρὸς συντήρησιν τοῦ οἴνου φιάλαι κατεσκεύαζοντο ἐξ ὑέλου· οὐδεμίαν ὅμως ἐπίσημον γινῶσιν ἔχωμεν, ἂν ἐποιοῦντο χρῆσιν αὐτῆς καὶ εἰς τὰ παράθυρα πρὸ τῆς

γ' ἢ δ'. ἑκατονταετηρίδος, ὅτε καὶ ἤρξαντο κοσμούμενα δι' αὐτῆς τὰ παράθυρα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δημοσίων καταστημάτων.

Ὁ Πλίνιος διηγεῖται ὅτι ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου εἶχε διασπαρῆ ἀνὰ τὴν Ῥώμην φήμη, ὅτι τεχνίτης τις εἶχεν ἐφεύρει τὸ μυστικὸν τοῦ καθιστᾶν τὴν ὑελον σφυρήλατον. Ὁ Πετρώνιος (Λατίνος ποιητής) δίδει ἡμῖν λεπτομερεστέρας πληροφορίας περὶ τούτου. Τεχνίτης τις, λέγει, κατασκευάσας φιάλην μὴ ὑποκειμένην εἰς θραῦσιν, προσήνεγκεν αὐτὴν εἰς τὸν Τιβέριον· παραλαβὼν δ' αὐτὴν μετ' ὀλίγον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἔρριψε κατὰ τοῦ ἐδάφους· ἡ φιάλη συνετρίβη δίκην μεταλλικοῦ σκεύους, ὁ δὲ τεχνίτης, δυνάμει τῆς σφύρας του, ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν μορφήν, ἣν εἶχεν ἀπολέσει πίπτουσα. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκθαμβὸς ἠρώτησεν αὐτὸν, ἐὰν ἐγίνωσκεν ἄλλος τὸ μυστικὸν τοῦτο· τοῦ δὲ τεχνίτου διαβεβαιώσαντος αὐτὸν ὅτι δὲν εἶχε διακοινώσει αὐτὸ εἰς οὐδένα, ὁ Ἡγεμὼν διέταξε ν' ἀποκεφαλίσωσιν αὐτὸν λέγων ὅτι ἐὰν τὸ μυστήριον τοῦτο διεοίδετο, τὰ μέταλλα ἤθελον ἀπολέσει μετ' ὀλίγον τὴν ἀξίαν των.

Κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν βαρβάρων εἰς τὴν Δύσιν, διετηρήθη καὶ ἤχμασεν ἡ ὑελοουργία ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ ἰδίᾳ ἐν Βυζαντίῳ, ἔνθα ἔτυχε γενναίας συνδρομῆς καὶ ἐμψυχώσεως ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων· οἱ Βενετοὶ τοῦ Γαλατᾶ μετήνεγκον τὴν τέχνην ταύτην εἰς Βενετίαν, καὶ κα-

τὰ τὸν 13'. ἔτι αἰῶνα ὑπῆρχον ἐν Βενετία πολυάριθμα ὑελοουργεῖα, ἅτινα οἱ ζηλότυποι Δημοκράται παρεφύλαττον μυστηριώδη· σύμπασα δὲ ἡ Εὐρώπη ἐπρομηθεύετο ἐξ αὐτῆς τὴν ὑελον, καὶ ἡ Βενετία ἔχαιρε ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ μονοπώλειον τοῦτο.

I. M. ΓΑΛΑΚΗΣ.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια — Ἰδε Φυλλάδιον 1Α'.)

Βλέπουσα ἡ Πλαγκὼν ὅτι ὁ Κτησίας, βεβουθισμένος ἐν τῷ πελάγει τῆς ὀδύνης του, δὲν μετέβαλλε στάσιν ἀλλ' ἐξηκολούθη ὡν γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν της, ἐκάλεσε δύο δούλους Σκύθας, δύο κολοσσούς μὲ κόμην ἐρυθρᾶν καὶ ὀφθαλμούς ἀγρίους καὶ διὰ χειρονομίας ἐπιτακτικῆς εἶπεν εἰς αὐτούς:—Ρίψατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον.

Οἱ δύο γίγαντες ἔλαβον ἐκ τῶν ποδῶν καὶ τῆς κεφαλῆς τὸν νέον, καὶ διὰ τῶν πλουσιῶν διαδρόμων μετέφερον αὐτὸν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ τὸν ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Ὅτε δὲ οὗτος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν εὖρε τὴν θύραν κλειστὴν.

Πᾶν ἄλλο αἶσθημα ἀπεκοιμήθη τότε ἐν αὐτῷ καὶ κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ὀργῆς. Ἐρρίφθη ὡς μανιώδης κατὰ τῆς ἐμποδιζούσης αὐτῷ τὴν εἴσοδον θύρας, μὲ πρόθεσιν νὰ διαρρήξῃ αὐτὴν, πλὴν τοῦτο ἦτο ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἀνοησιῶν, καθ' ὅτι προῦκάλεσεν ἐπὶ τῆς λευκῆς ῥάχεώς του, ἣτις ἄλλοτε ἐδέχετο τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματα τῆς ὡραίας Μιλησίας, ῥαβδισμοὺς καὶ μαστιγώσεις. Οἱ Σκύθαι

ἦσαν ὅλως ξένοι πρὸς τὰς φιλοφρονήσεις.

Ἡ διαγωγή τῆς Πλαγκῶν τῷ ἐφάνη ἄτιμος· τὸν παρώργισε δὲ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξέβαλε κραυγὴν λύσσης, κραυγὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς βρυχηθμὸν πληγωμένου λέοντος. Τέλος, κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμοῦ· ἐσύναξε λίθους καὶ ἤρξατο ρίπτων αὐτοὺς διὰ τῶν ἀνεωγμένων παραθύρων ἐντὸς τῆς οἰκίας, ὑποσχόμενος τοῖς θεοῖς τοῦ Ἄδου θυσίαν 400 βοῶν ἐν ἣ περιπτώσει εἰς ἐξ ὅλων συνῆντα τὸν κρόταρον τῆς Πλαγκῶν.

Τὸ μίσος διαδεχθὲν τὸν ἔρωτα ἐβρίζωθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀπέλιδος ἐραστοῦ ὡς βέλος χαλύβδινον καὶ ἦδη ἐδδελύσσετο πλειότερον τοῦ θανάτου ἐκείνην ἢν τόσον παραφόρως ἠγάπα. Σύνηθες ἀποτέλεσμα τῆς ἀδικίας ἐπὶ τῶν γενναίων καρδιῶν.

Ἐν τούτοις, βλέπων ὅτι ἡ οἰκία διέμενεν ἠσυχος καὶ ἄφωνος, καὶ ὅτι οἱ διαβάται ἐκπλησσομένοι ἐκ τῶν παραλογισμῶν του ἤρχισαν νὰ συναθροίζωνται πῆριξ αὐτοῦ, ἀπεμακρύνθη βραδέως καὶ ἐγκατέστη τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐν τινι μικρῷ δωματίῳ, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας τῆς Μιλησίας μας.

Μυρίας ἀποφάσεις ἔκαμνε ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του. Ἦθελε νὰ περιμεῖνῃ τὴν Πλαγκῶν εἰς τινὰ δίοδον ἀπόκεντρον καὶ νὰ βυθίσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὴν καρδίαν της. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ κτήματά του, νὰ ὀπλίσῃ τοὺς δούλους του καὶ ν' ἀρπάσῃ διὰ τῆς βίας τὴν σκληρὰν Μιλησίαν, ἀφοῦ προηγουμένως παρέδιδεν εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς τὸ μέγαρόν της.

Μετὰ μίαν νύκτα στεναγμῶν καὶ σκέψεων, παρελθοῦσαν χωρὶς ὁ Μορφεὺς, ὁ ὠχρὸς οὗτος τοῦ θανάτου ἀδελφὸς νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὰ βλέφαρά του, συνησθάνθη ὅτι ἦτο ὑπὲρ ποτε ἐρωτευμένος καὶ ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ἐκδικητικῶν

σχεδίων του ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ ἐπέισθη, ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ζήσῃ ἄνευ ἐκείνης. Ἐξετάζων δὲ αὐστηρῶς τὰς πράξεις του καὶ ἐρωτῶν ἐπιμόνως ἑαυτὸν, ἐὰν διεπράξατο ἀδικίαν ἢ παρεκτροπὴν τινὰ, δὲν ἀνεύρισκεν οὐδὲν ἐπιλήψιμον ἐν τῇ διαγωγῇ του δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τῆς Πλαγκῶν συμπεριφορὰς. Τοῦτο ἐπνύζανε τὴν ὀδύνην του.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγνώρισε τὴν Πλαγκῶν προσεκολήθη ὡς σκιά εἰς αὐτήν· δὲν ἐπορεύθη ἔκτοτε οὔτε εἰς τὸ λουτρὸν, οὔτε εἰς τὸ γυμνάσιον, οὔτε εἰς τὸ κηνύγιον, οὔτε εἰς νυκτερινὰ ὄργια μετὰ τῶν φίλων του. Οὐδέποτε οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ γυναικὸς· δὲν ἐξῆσεν ἔκτοτε ἢ διὰ τὸν ἔρωτά του. Ποτὲ παρθένος ἀγνή δὲν ἐλατρεύθη ὡς ἡ ἑταιρία Πλαγκῶν. Εἰς τί λοιπὸν ν' ἀποδώσῃ τὴν αἰφνίδιον αὐτῆς μεταβολὴν ἐντὸς τόσῳ συντόμου χρονικοῦ διαστήματος; Προήρχετο ἀρὰ γε αὕτη ἐκ τινος μηχανοῤῥαφίας τῆς Ἀρχενάσσης καὶ τῆς Λαμίας, ἢ ἐξ ἀπλῆς ἰδιοτροπίας; Καὶ τί ἠδύνατο νὰ τῇ εἴπωσιν αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, ὑπερ νὰ μετατρέψῃ ἐν ἀκαρεῖ τὸν τόσον παράφορον ἔρωτά της εἰς μίσος ἄσπονδον; Εἰς τοιούτων λαβύρινθον ἐρωτήσεων καὶ σκέψεων ἐπλανᾶτο ἡ διάνοια τοῦ ἀπέλιδος Κτησίας, ὅτε ἀναστὰς, ἀνέκραξε: — Πρέπει νὰ μοὶ ἀποδώσῃ ἡ Πλαγκῶν τὸν ἔρωτά της, ἄλλως φονεύομαι.

Ἡ Πλαγκῶν ἀφ' ἑτέρου δὲν ἦτο ἦττον δυστυχής. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὑπάρξεώς της κατεστράφη. Μετὰ τοῦ Κτησίας ἡ ψυχὴ της ἦτο συνδεδεμένη οὕτως εἰπεῖν τοῦ οὐρανοῦ της ὁ ἥλιος ἐσθέσθη ἡδὴ τὰ πῆριξ αὐτῆς ἦσαν νεκρά. Εἶχεν ἐρωτήσῃ καὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ Βακχίς ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Κτησίαν καὶ ἠγάπηθη παραφόρως, καθ' ἣν ἐποχὴν οὗτος ἐν-

διέτριβεν εἰς Σάμον.

Ἡ Πλαγκῶν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ἔρωτος τοῦ Κτησίας· ὅτι αὐτὴ πρώτη τὸν ἔκαμε νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια τῶν ἡδονῶν. Ἐκεῖνο ὑπερ τὴν ὠθησεν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κτησίας, ἦτο ἡ ὑποτιθεμένη ἀθωότης του· ἐν τῷ Κτησίας ἀνεύρισκε τὴν παρθενίαν, ἣν αὐτὴ δὲν ἐκέκτητο πλέον. Ὁ Κτησίας ἦτο δι' αὐτὴν κάτι τι ἅγιον, εἰς βωμὸς ἄγνωστος εἰς ἂν αὐτὴ κατέθετε τῆς ψυχῆς της τὰ μύρα. Εἰς λόγος κατέστρεψε τὴν χαρὰν της· τὸ θέλημα ἐξηφανίσθη· ὁ ἔρωτος της ἦδη ὁμοιάζε πρὸς πάντα ἄλλον ἔρωτά· ἦτο εἰς ἔρωτος κοινός, χυδαῖος, τετριμμένος. Τὰ θέλητρα ἐκεῖνα καὶ αἱ θωπεῖαι, ἃς ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυπεν αὐτὴ δι' ἑαυτὴν μόνην, εἶχον προηγουμένως κορέσει τὴν ἐπιθυμίαν μιᾶς ἄλλης· δι' αὐτὴν πάντα ταῦτα ἦσαν μία ἡχὼ, μία σκιά, μία σκευωρία, μία προσφώνησις ψιττακοῦ ἀποσηθεῖσα ἐπὶ τούτου δι' αὐτήν.

Ἡ Πλαγκῶν κατέπεσεν ἡδὴ ἐκ τοῦ ὕψους εἰς ὃ εἶχεν ἀνέλθῃ διὰ τῆς φαντασίας καὶ τοῦ ἔρωτος, ὡς ἀγαλμά τι συντριβὲν καὶ κατὰ γῆς κείμενον, ἐνῶ ὁ στυλοβάτης ὑπέρεκειται σῶος καὶ ἀβλαβής.

Ἐν τῇ ὀρμῇ της ἠκρωτηρίασε τὴν κεφαλὴν μιᾶς Ἀφροδίτης, ἣν πρὸς ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἐρώτων της εἶχεν ἀνεγείρει εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου της καὶ ἐπαύσατο πλέον πορευομένη ἐκεῖ.

Ἄς ἐπανέλθωμεν ἐν τούτοις εἰς τὸν Κτησίαν.

Κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐπορεύετο ἵνα κλαύσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς Πλαγκῶν, ὡς εἰς κῶνον πιστὸς πταίσας καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς ὁ κύριός του τὸν ἀπέβαλλε. Κατεφίλει τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐφαντάζετο ὅτι ἐπάτησεν ὁ ὠραῖος τῆς Πλαγκῶν ποῦς, πα-

ρεδίθετο εἰς θρήνους καὶ παρεκάλει μετὰ δακρύων νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὴν κλεισθεῖσαν ἡδὴ θύραν· πλὴν πάντα ταῦτα κατ' οὐδὲν μετέβαλλον τὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, ἡ θύρα διέμενε ἄφωνος καὶ κλειστή.

Ἐν τούτοις δούλος τις ἀνοίξας τυχεῶς τὴν θύραν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ καὶ μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς νὰ ἀνέλθῃ ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Πλαγκῶν, ἥτις μαλθακῶς ἀνεπαύετο ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— ὦ, ὑπαρξίς μου! ὦ, ἔρωτος μου! τί λοιπὸν σοὶ ἔκαμα καὶ μὲ μισεῖς οὕτω; Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερεν ὁ Κτησίας γονυπετῆς πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ Πλαγκῶν.— Πλαγκῶν! ἀγαπητὴ μου Πλαγκῶν! ὠραῖόν μου ἄστρον! ἐὰν θέλῃς νὰ μὴν ἀποθάνω, ἀπόδος μοι τὸν ἔρωτά σου, τὴν προτέραν ἀγάπην σου. Σοὶ δοκίζομαι ὅτι θὰ φονευθῶ πρὸ τῶν ποδῶν σου ἐὰν δὲν μὲ ἀποτρέψῃς διὰ μιᾶς γλυκειᾶς σου λέξεως, ἐνός μειδιάματός σου. Εἰπέ μοι, σκληρὰ, τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ ἐπανακτήσω τὴν εὐνοίαν σου; κατὰ τί σοὶ ἔπταισα; τί ζητεῖς ἀπ' ἐμέ; Εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα. Σοὶ προσφέρω ἀγγεῖα τορνευτὰ, ἐνδύματα, χρυσίον, δούλους λευκοὺς καὶ μαύρους, περιδέματα, συμπλέγματα μαργαρίτων..... Ὅμιλει πῶς δύναμαι νὰ ἐξαγοράσω σφάλμα, ὑπερ ἀγνοῶ;

— Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Φέρε μου μόνον τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος τῆς Σάμου καὶ θέλεις ἐπανακτήσῃ τὸν ἔρωτά μου.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

« Δεῖ οὖν, ὡσπερ καὶ τὰ δένδρα παρασκευάζεται ἐν τῇ θερμῇ ὥρᾳ αὐτοῖσιν ὠφελεῖν ἐς τὸ θέρος, οὐκ ἔχοντα γνώμην, αὔξησιν τε καὶ σκιήν, οὕτω καὶ τὸν ἄνθρωπον· ἐπεὶ γὰρ γνώμην ἔχει, τῆς σαρκὸς τὴν αὔξησιν δεῖ ὑγιερῆν παρασκευάζειν». (Ἱπποκράτης περὶ Διαιτήσεως).

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Γυμναστική εἶνε ἡ κατὰ κανόνας τινὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος «ἐχουσα ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάπτυξιν τῶν εὐρώστων, καὶ τὴν τόνωσιν τῶν ἀδυνάτων ὀργανισμῶν. Ὡς ἐν τῇ διανοητικῇ σφαίρᾳ, αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τελειοποιῦνται διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἐργασίας, οὕτω καὶ εἰς τὴν φυσιολογικὴν αἰ ζωϊκὰ δυνάμεις συρρέουσιν εἰς ἕκαστον ὄργανον, οὗ ἡ ἐνέργεια ἢ λειτουργία εἶνε τακτικὴ, καὶ συνεχὴς» (Paze)

Ἡ Γυμναστικὴ ἔχουσα εὐεργετικὴν ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπήρειαν, ἐπιδρᾷ κατὰ φυσιολογικὸν λόγον καὶ ἐπὶ τῆς υγείας· ἀληθῶς δὲ, εἶνε ἐν τῶν ἰσχυρῶν μέσων δι' οὗ κραταιοῦται ἡ υγεία, καὶ προάγεται ἡ ζωὴ.

Οὐδὲν ὑπῆρξεν ἔθνος κατανοῆσαν τὸν ἐπὶ γῆς προωρισμὸν του, ὡς τὸ Ἑλληνικόν· ἡ ἐπίγνωσις αὕτη εἶνε μία τῶν μεγάλων ἀρετῶν τῶν ἀπορρεόντων ἐκ ζηλωτῆς τοῦ ἀνθρώπινου γένους τελειώσεως, καὶ εἰς τοιαύτην προήχθησαν οἱ ἀθανατισθέντες ἐν τῷ βίῳ τῶν ἐθνῶν ἡμέτεροι πρόγονοι· οὗτοι ἐγνώρισαν ὅτι ἡ Γυμναστικὴ ἐπιφέρουσα ἰσχυρὰς τροποποιήσεις ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, διαθέτει εὐτυχῶς τὸν ὀργανισμὸν, συνδέουσα τοῦτον στενῶς μετὰ τῆς διανοίας· καὶ ὅτι ἐν ρωμαλαίῳ σώματι ἐνοικεῖ ψυχῆς αὐτενέργεια

ἰσχυρὰ, καὶ ὅτι εὐτολμία, ἀνδρεία, γενναϊότης, σωφροσύνη, ἀρετὴ εἰσὶ προσόντα ψυχῆς ἐν υγιεῖ καὶ ρωμαλαίῳ σώματι ἐνοικούσης. Μέχρις ὠμότητος παρεξέτρεπετο ὁ τῆς Σπάρτης λαός, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ καταπνίξῃ τὸ ἐλαττωματικὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς τὰ σπάργανά του· τοῦτο δὲ, ὅπως ὑποδείξῃ ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει ἀνάγκην ζωῆς, καὶ ὅτι ἡ νόσος, καὶ τὸ ἐλάττωμα πρέπει νὰ ἐκλείψωσι διὰ νὰ μὴ παράξωσι νόσον καὶ ἐλάττωμα· πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην ἀνάγκην, ἐπέβαλε καὶ εἰς τὰ δύο φύλα τὴν Γυμναστικὴν, ἥτις καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάμβανε μέγα μέρος εἰς τὴν δημόσιον ἀνατροφὴν.

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἀνήγειρον, καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰσῆρχοντο εἰς τὰ Γυμναστικά θέατρα τῶν Ὀλυμπίων, τῶν Δελφῶν, τῆς Κορίνθου κτλ. ὅθεν ἐξῆλθον ἀθληταὶ ἀθάνατοι· Ὁρακλῆς, ὁ Πολυδάμας, ὁ Μίλων Κροτωνιάτης καὶ πολλοὶ ἄλλοι· ἐν Ἀθήναις δὲ εἰς τὸ Λύκειον, τὸ Κυνόσαργες, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐνθα ὀφείλουσι τὴν σωματικὴν ρώμην, ἴσως καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν τῶν Πυθαγόρας, Σωκράτης, Πλάτων, καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐγενεῖς τῆς φύσεως υἱοί.

Ὡ τότε! νέοι καὶ γέροντες παρεδίδοντο μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν Γυμναστικὴν, οἱ μὲν ὅπως ἀναπτύξωσι τὰς δυνάμεις των, οἱ δὲ ὅπως τὰς ὑποστηρίξωσιν. Οὐ μόνον οἱ ἄνδρες ἠσκούοντο ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, «ἀλλὰ καὶ αἱ κόραι (α) ἠσκούον καὶ ἐγύμναζον τὸ σῶμα δημοσίᾳ καὶ δὴ καὶ καθ' ὅμοιον τοῖς παισὶ καὶ τοῖς νεανίαις τρόπον· διεπόνησε δὲ ὁ Νομοθέτης τὰ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις, καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἀκοντίων « ἵνα ἡ τῶν γεννωμένων ρίζωσις, ἰσ-

(α) Θ. Λιβαδά. Σαπφώ ἢ μελοποιός.

«χυρὰν ἐν ἰσχυροῖς σώμασιν ἀρχὴν λαβοῦσα «καλῶς θλασάνη» αὐταὶ τε μετὰ ρώμης τοῦς «τόκους ὑπομένουσαι, ραδίως τε ἅμα καὶ καλῶς ἀγωνίζονται πρὸς τὰς ὠδίνους· καὶ εἴ τις ἀνάγκη γένοιτο δύνωνται ὑπὲρ αὐτῶν καὶ «τέκνων καὶ τῆς Πατρίδος μάχεσθαι.» Ἐπειδὴ δὲ τινες ἐμέμφοντο τὴν γύμνωσιν τῶν παρθένων ἐν ταῖς πομπαῖς καὶ τὴν αἰτίαν ἐζήτησαν, «ἵνα, ἔφη, τὰ αὐτὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐπιτεθεύονται, μηδὲν μείον ἔχουσι, μήτε κατὰ σώματος ἰσχύον, καὶ υγιάν, μήτε κατὰ ψυχῆς φιλοτιμίαν καὶ ἀρετὴν· δόξης δὲ τοῖς «παρὰ πολλοῖς ὑπερφρονῶσιν».

Οὕτω τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ἔθνος διὰ τῆς μεθοδικῆς ἀσκήσεως τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἄλλης ἀνατροφῆς, προσείλκυσε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πολλὴν θειότητα, παραστήσαν ἐπὶ γῆς μεγάλας ἀρετάς, καὶ τὴν ἐφικτὴν τῷ ἀνθρώπινῳ γένει ὠραιότητα.

Ἡ Γυμναστικὴ ἐν τέλει ἡμελήθη ἐν Ρώμῃ, ἔπειτα δὲ μετέπεσεν εἰς ἀκανόνιστον καὶ πολλάκις ἐπικίνδυνον ἀσκήσιν τοῦ σώματος ἀγρίων λαῶν, οἵτινες διὰ πολεμικῶν ἀσκήσεων ἐπέζητουν, ἢ ἐπροστάτευον τὰ συμφέροντα αὐτῶν· βραδύτερον ἀντικαταστήσας ὁ ἄνθρωπος τὰς σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις διὰ τῶν ποικίλων ἐφευρέσεων τῆς πολεμικῆς, καὶ τῆς μηχανικῆς τέχνης, διὰ τοῦ ἀτμοῦ, (β) παρημέλησεν ἐπὶ αἰῶνας, καὶ μέχρις ἐσχάτων τὸ ἀπλούστατον καὶ φυσικώτατον μέσον τὴν Γυμναστικὴν τὸ δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὸν εὐρωστον καὶ μακρόβιον.

Τὴν ἀνάγκην τῆς Γυμναστικῆς ἔπρεπε νὰ τὴν αἰσθανθῆ, καὶ τὴν ἠσθάνθῃ ἡ δσημέρα, διὰ πολλοὺς λόγους βραχυβιοῦσα κοινωνία,

(β) Ὅστις καὶ σαρωτῆς τῶν δρόμων κατήνησεν.

καὶ ὡς σήμερον ἐκानονίσθη ἡ Γυμναστικὴ (εἰς ἀπλήν καὶ ἰατρικὴν) εἰς τινὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σουηδίαν καὶ τὴν Πρωσίαν, παρήγαγε τὰ εὐαρεστότερα ἀποτελέσματα Ἐν ταύτῃ ἰδίως, ἡ Γυμναστικὴ εἶνε ἐπιβεβλημένη τοῖς πολίταις· ὑπάρχουσι δὲ προπαιδευτικὰ Σχολεῖα, ἐν οἷς ὑπὸ ἰδίων Γυμνασιαρχῶν, ἢ Παιδοτρίβων διδάσκονται οἱ νέοι τὴν κανονικὴν ἀσκήσιν, ἥτις ἐστὶ καὶ μάθημα ἀπαραίτητον καὶ ἐπιμελελημένον παρ' ὅλοις τοῖς Παιδαγωγείοις δημοσίοις καὶ ἰδιωτικοῖς· τὰ δὲ εὐτυχῆ ἐπὶ τῆς μαθητείας καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῆς νεότητος ἀποτελέσματα τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνισχύουσιν ὅσημέραι ἔτι μᾶλλον τὴν ἰδιωτικὴν ἀσκήσιν διὰ νὰ τὴν καταστήσωσιν ἐθνικὴν ἐν Πρωσίᾳ, ἥτις ὡς σιδηρότευκτος ἐπ' ἐσχάτων παλαίσασα κατὰ παντὸς ἀτμοσφαιρικοῦ καὶ ἀνθρώπινου ἐχθρικοῦ στοιχείου ἐξῆλθε νικήτρια.

Ἡ κίνησις εἶνε ἀπαραίτητος ἀναγκαία τῷ ὀργανισμῷ, ἐν ᾧ τὰ πάντα εἰσὶ κίνησις (γ) ἐκτὸς τῆς κινήσεως τῆς ἀναγκαίας πρὸς ἐπιζήτησιν τῶν χρειῶν, καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν, ἔχομεν ἀνάγκην τῆς κινήσεως καὶ πρὸς αὐτοσυντήρησιν ἡμῶν ὡς ὄντων λογικῶν, καὶ ὡς ὄντων ὀρισμένου βίου. Ἐχομεν δὲ τὰ πρὸς τοῦτο ὄργανα τῆς κινήσεως τοῦς μῦς, καὶ τὰ νεῦρα, τὰ ὅποια διὰ νὰ λειτουργήσωσι δεόντως ἀπαιτοῦσιν ἰδίαν εὐεξίαν, ἣν εὐρίσκουσιν ἐν τῇ κινήσει· κατ' αὐτὴν συρρέουσιν ἐν αὐτοῖς δραστηριώτερον οἱ θρεπτικοὶ χυμοὶ οἱ ἀναγκαῖοι πρὸς συντήρησιν των, καὶ ἐκτελοῦνται τὰ φαινόμενα τῆς θρέψεως αὐτῶν κατὰ φυσιολογικὸν τρόπον· ὅταν ὅμως τὰ ὄρ-

(γ) Ἀπορρόφσεις, ἔκκρισις, κυκλοφορία, ἀναπνοὴ εἰσὶ κινήσεις· καὶ ἡ ζωὴ αὕτη εἶνε διηνεκὴς κίνησις!

γανα ταῦτα τῆς κινήσεως θέσωμεν εἰς ἀσκησιν, τότε τὰ φαινόμενα τῆς θρέψεως, καὶ τῆς θερμότητος καὶ ἐν γένει τῆς ζωῆς παρατηροῦνται ζωηρότερα, καὶ ἀκμαιότερα, ἐξ οὐ πέεται ἡ εὐκίνησις, καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν ἀσκουμένων μερῶν, ἢ καὶ ὅλου τοῦ σώματος.

« Εἰς τὸ σύστημα τῶν ὀργάνων τῆς κινήσεως, λέγει ὁ Berarb, δὲν βλέπει ὁ φυσιολόγος μόνον τοὺς μῦς ἢ τὸ ἐνεργητικὸν μέρος, ἔχει ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς μοχλοὺς (δ) τῆς κινήσεως, τοὺς ὁποίους αἱ συσταλτικαὶ τῶν μυῶν δυνάμεις θέτουσιν εἰς κίνησιν ἢ Γυμναστικὴ δηλ. ἡ δύναμις τῶν περιοδικῶν, καὶ ἐπανειλημμένων ἀσκήσεων τροποποιεῖ ἐπιτυχῶς τὰ τε παθητικὰ μέρη τοῦ σώματος ὡς καὶ τὰ ἐνεργητικὰ εἶνε δὲ ἄξιον μελέτης ὅτι ἡ ἐνεργεια τῶν μαλακῶν μερῶν κανονίζει ἐμμέσως τὴν διεύθυνσιν, καθ' ἣν ἐκτελῶνται ἡ θρέψις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν σκληρῶν μερῶν (τενόντων, συνδέσμων κτλ.) καὶ τέλος πάντων ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τοῦ σκελετοῦ ἐξήρτηται κατὰ μέγα μέρος αἱ μάλλον ἢ ἦττον συμμετρικαὶ τοῦ σώματος, ἡ εὐκίνησις, ἡ χάρις εἰς τὴν στάσιν καὶ τὸ βάδισμα».

Ἡ κίνησις λοιπὸν διανέμει πανταχοῦ τοῦ σώματος εὐαρέστως τὴν κυκλοφορίαν, καὶ ἡ ἀσκησις ἐπιταχύνει ταύτην ὑποστηρίζουσα τὴν συναλλαγὴν τὴν ἐπισυμβαίνουσαν κατὰ τὴν θρέψιν, τακτοποιεῖ τὰς ἀπορροφήσεις καὶ καὶ τὰς ἐκκρίσεις, καὶ δίδει τόνον εἰς τὸ μυϊκὸν σύστημα, καὶ εἰς τὰ ἐπ' αὐτὸ διηλωμένα νεύρα, ἐξεγείρει τὴν ζωϊκὴν θερμότητα, καὶ δύνάμιν, ἃς ὁμοτίμως ἀναπτύσσει καθ' ἅπαντα τὸν ὀργανισμὸν, ὃν ἐν συνόλῳ ρωννύει

(δ) Τὸ σχῆμα τῶν ἀρθρικῶν ἐπιφανειῶν, τοὺς συνδέσμους τῶν ἀρθρώσεων, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἰδιάζουσαν ἐφάπλωσιν τῶν μυῶν.

ἀσθενῆ ὄντα, ἀναπτύσσει τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις, ὑποστηρίζουσα αὐτὰς ἐπὶ μακρὸν εὐρώστους.

Αὐτὰ εἶνε τὰ φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀσκήσεως (ε) τῶν ὀργάνων τῆς κινήσεως τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν εἶνε ἀσχετα πρὸς τὰ ἄλλα τοῦ σώματος σπλάγγνα, καὶ ὄργανα ἐπειδὴ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ εἰσὶ κατὰ φυσιολογικὸν τρόπον ἐν ὅλῳ ἀδιάζευκτον ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐλαχίστη ταραχὴ καὶ ἀνωμαλία τῶν ἐπὶ μέρους γίνεται αἰσθητὴ εἰς τὸ ὅλον, ἔπεται ὅτι, καὶ ἡ εὐκαμψία, ἡ εὐρωστία, καὶ ἡ ζωϊκὴ ἐξέγερσις τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ὅλου, ἐπὶ τῆς ζωῆς δηλονότι καὶ ὑπάρξεως, ἣν διατηρεῖ ἐν τῇ ἀρμονικῇ δηλ. ὑγειᾷ καταστάσει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀσκησιν τοῦ σώματος τὸ νευρικὸν σύστημα (δι' οὗ πᾶσα κίνησις τοῦ σώματος γίνεται) εἶνε τὸ δεχόμενον τὴν ὠθησιν, καὶ τὸ ἐφορεῖον πᾶσαν μηχανικὴν κίνησιν, ἔπεται ὅτι, τοῦτο ἀπολαμβάνει ἀμέσως τὰ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα τῆς μεθοδικῆς ἀσκήσεως, τὴν τόνωσιν δηλονότι ἣν μεταδίδει οὐ μόνον καθ' ἅπαντα τὸν ὀργανισμὸν ἔνθα διαπλοῦται, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ διανοητικῇ σφαίρᾳ, ἣς εἶνε ἡ ἔδρα, καὶ συγχρόνως ὁ λειτουργός. (ζ)

Κατανοεῖ δὲ τίς εὐκόλως τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης εὐτυχοῦς ἐνεργείας διότι ἐκ

(ε) Πλατυτέραν τούτων ἀνάπτυξιν θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ συνόλῳ τῆς παρουσίας Μελέτης.

(ζ) Ὑπάρχουσι καὶ κινήσεις ἐκ τῆς ψυχῆς ἐξαρτώμεναι, ἃς ὁ Miiller διαιρεῖ εἰς τρεῖς τάξεις τὰς ἐπηκολουθημένας εἰς τὰς ἰδέας τὰς προκαλουμένας ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν καὶ τὰς κινήσεις τὰς ἐκουσίους.

τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἰσχύος τοῦ νευρικοῦ συστήματος, παράγεται καὶ ὑποστηρίζεται ἡ μεγάλη καὶ θαυμασία ἀνάπτυξις τῆς διανοίας. Διὰ ταῦτα καὶ οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἔτασσον ἐν τῇ παιδείᾳ τὴν Γυμναστικὴν, « ἣν ἐδιδάσκοντο οἱ παῖδες ὅτε τὰ σώματα αὐτῶν ἐγίνοντο παγιώτερα πρὸς πόνους, ἦτοι περὶ τῶν ἑξ καὶ δέκα ἐτῶν ἡλικίαν.» (η)

(ἀκολουθεῖ)

ΑΛΕΧΑΝΔΡΙΝΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

ΨΕΥΔΗ ΚΑΙ ΛΑΗΘΕΙΑΙ.

I

* Ἦτο νύξ.

Οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ἐν τῷ στερεώματι ὡς φωταυγεῖς λυχνίαι.

* Ἀκρα ἡσυχία ἐδασίλευε πανταχοῦ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ μόνον βηματισμοὶ κομαζόντων διέκοπτον αὐτήν.

Δὲν ἐκοιμώμην ταύτην τὴν ὄραν καὶ περιεπλανώμην κατὰ τὴν πλατείαν Μεχμέτ Ἀλῆ ὑπὸ τὴν δενδροστοίχίαν.

Κουρασθεὶς ἀνεπαύθην ἐπὶ τινος λιθίνου ἐδωλίου ἀναμμένων τὴν ἀφίξιν τῆς Ἡοῦς καὶ ἐρέμβαζον μυρία ὅσα ἀναλογιζόμενος.

Οὕτω διεκείμην ὅτε ἤκουσα συριγμῶν. Ἀνεκύψα ἐκ τῆς σκοτοδινιάσεως τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει ἡ ἀϋπνία, καὶ βλέμμα ἔρριψα εἰς τὰ πέριξ.

Οὐδένα εἶδον μόνον εἰς δεύτερον συριγμῶν ἤκουσα κοῦφον βηματισμὸν γυναικός.

Αἰγυπτία ἦτο; οὐχί. Ἦθελα πιστεύσει ὅτι πράγματι τοιαύτη ἦτο, ἐὰν δὲν ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς. Ἐσπευσα πρὸς τὸ ὄν τοῦτο, ὑπερῆτάχυνεν, ἰδὼν με, τὸ βῆμά του, καὶ ἐπέισθην

(η) Θ. Βενιζέλου ἰδ. Βίος τῶν Ἀρχ. Ἑλλ.

πλέον ὅτι ἦτο γυνὴ οὐχὶ αἰγυπτία πλὴν φέρουσα ποδῆρη ἀραβικὴν καλύπτραν.

Ἐκ περιεργείας τὴν ἠκολούθησα, ἀλλ' αὐτὴ σπεύδουσα ἔκαμψε τὴν ὁδὸν τοῦ χρηματιστηρίου, καὶ πρὸς τὴν γωνίαν κατὰ τὴν πρὸς τὸν σταθμὸν Ῥαμλίου ἄγρουσαν ὁδὸν συννητήθη μετ' ἀνδρός.

Ἐσκέφθην νὰ μὴ προχωρήσω. Ἐθεώρησα κακὴθες νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Ἄλλως τε δὲ στάσις κάπως ἀπειλητικὴ τοῦ ἀνδρός μὲ ἀνεχαίτισεν.

Ἡ περιεργεια ὅμως εἶναι ἔμφυτος καὶ πολλάκις γινόμεθα θύματα αὐτῆς. Εἶναι ἀδελφὴ τῆς πολυπραγμοσύνης καὶ μᾶς ὡθεὶ συνήθως εἰς πράξεις ἀξιωμαμπτοῦς.

Οὕτως ὁ θνητὸς ἐπλάσθη. Περιεργος, κοῦφος, ἀνόητος, βλάξ. Περιεργάζεται διὰ νὰ μάθῃ καὶ τι. Πῶς θὰ μεταδώσῃ τις τὰ νέα εἰς τοὺς φίλους του; Πῶς θὰ φανῆ ὅτι εἶναι ἐξυπνος; — Ποῦ ἦσο ἀπόψε; — Αἶ, φίλε μου εἰς τὸν Παράδεισον. (α) Ὁ Ν.... ἐπαίξε μ. π. ι. λ. ἄ. ρ. δ. ο. δύο ὄρας. Ὁ Π.... ὠμιλοῦσε μὲ τὰ τέκνα του καὶ ἡ Ε.... ἐπέρασσε μὲ ἓνα Π. ο. ὑ. φ. ὡς τὴν ῥάχιν τῆς καμῆλου. Πολλά τοιαῦτα γελοῖα πάντοτε μεταδίδομεν φρονούντες, ὅτι καὶ τι πράττομεν. Παρακολουθοῦμεν τὸν βηματισμὸν τοῦ ἄλλου ἐκ περιεργείας, ἐλέγχομεν τὴν πορείαν του, τὸν καταδικάζομεν, διότι οὕτω ἐσκέφθημεν, καὶ συνήθως κρίνοντες αὐτὸν κατὰ τὰς δοξασίας μας, τὸν ὑποβάλλομεν ὑπὸ τὴν ἐπιπόλαιον καὶ ἀνηλεῆ τῆς κοινωνίας κρίσιν, οὐδέποτε δὲ σκεπτόμεθα, ὅτι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ὑπὸ τὸν τοιοῦτον ἔλεγχον ὑποβαλλόμεθα. « Δ. α. ν. ε. ι. κ. α. κ. υ. ρ. ἄ. λ. ε. ὑ. ρ. ι. α. » Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ὠθούμενοι εἰς τὸ ἀχανές τῆς περιε-

(α) Ῥδικὸν Καφενεῖον.

γείας πέλαγος καταντῶμεν γελοῖοι τυρβάζοντες περὶ τὰ ἀλλότρια.

Ἄλλ' ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ περιεργείας μήπως κινήσωμεν τὸν χόλον ἀστυνομικοῦ τινος ὑπαλλήλου ἢ κατασκόπου. Ἄνευ τῆς περιεργείας, καὶ οἱ κλέπται, καὶ οἱ βαλαντιοτόμοι, καὶ τόσοι ἄλλοι θὰ διέφευγον τὴν ὄξυδέρκειαν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἄς σιγήσωμεν λοιπὸν ἀφίνοντες τὸν καθένα νὰ περιπατῇ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ. Ἡμεῖς δὲν θὰ διορθώσωμεν τὸν κόσμον.

Ἄφοῦ λοιπὸν περὶ τῆς ἐωθινής ταύτης δυάδας καὶ ἐγὼ ἐπολυπραγμύνησα, ἐννοητέον ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσω τὴν περιέργειάν μου. Ἐπρεπε δηλαδή τὰ κατ' αὐτὴν νὰ ἀνακαλύψω, διὰ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ κάτι νὰ εἶπω εἰς τοὺς γνωρίμους μου ἢ κατὰ τὴν συνήθη ἔκφρασιν εἰς τοὺς φίλους μου.

Ἀρχίζω λοιπὸν.

II

Ἀφῆκα αὐτοὺς νὰ προχωρήσωσι, καὶ τοὺς παρηκολούθησα μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

— Ἄπ' ἐδῶ πάμε, Ἀσπασία, εἶπεν ὁ ἀνὴρ. Καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἠκολούθησε σιγηλή.

Ἐστράφησαν ἐπομένως πρὸς τὴν ἐγγύ τοῦ σταθμοῦ πύλην καὶ ἀνέβησαν τὸ ὕψωμα χωρήσαντες πρὸς τὸ Νοσοκομεῖον· στραφέντες δὲ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐκάθησαν παρὰ τὰ ἐναποτεθημένα ἄχρηστα τοῦ σιδηροδρόμου σκεύη.

Ἡ τοποθεσία αὕτη μ' ἐβοήθει εἰς τὸ νὰ πλησιάσω αὐτοὺς καὶ ν' ἀκούσω ὅ,τι ἔλεγον. Ἀφορητὴ λοιπὸν κατέλαβον κάτωθεν αὐτῶν θέσιν, καὶ ἤκουσα τὸν διάλογόν των.

Ἡ σελήνη ταύτην τὴν στιγμήν προέβαλε τὸ μέτωπόν της. Ὠραία καὶ μεγαλοπρεπὴς ἔβαινε ἐξασθενοῦσα τὴν λάμπην τῶν ἀστέρων. Ἡ περίξ περιοχή παρίστατο σοβαρὰ, τὰ δὲ κοπιώδη πτερυγίσματα τῶν ἐπανερχομένων

τρυγόνων διέκοπτον τὴν βασιλείαν τῆς γαλήνης.

— Καλῶς ἤλθετε τρυγόνες! ἐφώνησεν ἡ νέα, καλῶς ἤλθετε! μήπως μοὶ φέρετε χαιρετισμούς ἀπὸ τὴν πατρίδα μου; τί κάμνουσιν ἐκεῖ; Μ' ἐνθυμοῦνται;

Καί, ἔκλαυσε.

— Διατὶ κλαίεις, Ἀσπασία; εἶπεν ὁ ἀνὴρ.

— Διατὶ κλαίω, Κλέων; καὶ μὲ ἐρωτᾷς; Ἴδου με.

Καὶ ἤρε τὴν καλύπτραν τῆς καὶ πρόσωπον νεαρᾶς καὶ εὐειδοῦς κόρης ἐφάνη, χρυσιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης.

— Σὲ βλέπω· πλὴν πρὸς τί ἀνησυχεῖς; Ἴνα τι χθὲς ἐσπέρας ἐλθοῦσα εἰς τὸν οἶκόν μου ἐγένεσο αἰτία οἰκογενειακῶν ἐρίδων;

— Τί ἔπρεπε νὰ πράξω βλέπουσα τὴν ἀδιαφορίαν σου; Ποῦ νὰ σταθῶ ἐκτεθεῖσα ὑπὸ σοῦ; Ἡ τάχα θέλεις ν' ἀνεχθῶ τὴν κατὰ πτωσίν μου; Κλέων, σκέφθητι ποῦ μὲ ἔφερες!

Οὗτος ἐστάθη ἐν ἀμηχανίᾳ ἐπὶ μικρόν. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του κατεφαίνετο τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς του· ἐπέδρασαν ἐν τῇ ψυχῇ του, ὡς φαίνεται οἱ ἀνωτέρω τῆς νέας λόγοι.

— Ἄς λησμονήσωμεν ὅλα, Ἀσπασία, καὶ ἄς σκεφθῶμεν τί νὰ κάμωμεν.

— Νὰ σκεφθῶμεν τί νὰ κάμωμεν; Καὶ δύναμαι νὰ σκεφθῶ; Μόνον οἱ ἥσυχοι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἐκεῖνοι δύνανται νὰ ἐκφράσωσι γνώμην. Σὺ λοιπὸν σκέφθητι καὶ εἶπέ μοι.

Ὁ Κλέων κατεσχέθη ὑπὸ στενοχωρίας, καὶ μετὰ τινα σιγὴν εἶπε:

— Σοὶ προσφέρω Ναπολεόνια πεντακόσια διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου.

Ἡ νέα ἐφρικίασε καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀπελπιστικὴν.

— Ποῦ νὰ ὑπάγω; εἶπεν ἐρωτηματικῶς.

— Εἰς τὴν πατρίδα σου, εἶπον. Ἐκεῖ λησμονεῖς ὅλα, καὶ καὶ ἐμε ἀκόμη.

Ἐν τοῖς λόγοις του ὑπενεφάνετο, ἀδιαφορία, ψυχρότης καὶ ἀναισθησία.

Ἡ νέα ἔκλαιε. Τὰ δάκρυά της κατέπιπτον ἀφθόνως λάμποντα ἐκ τοῦ φωτός τῆς σελήνης καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐφαίνετο ὡς πρόσωπον μάρτυρος.

Εἶχε γονυπετήσει ταύτην τὴν στιγμήν καὶ ὕψου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπικαλούμενη ἀντίληψιν παρ' Ἐκεινοῦ.

«Κλαῖε, δύστηνε, εἶπον ἐν ἑμαυτῷ. Κλαῖσον».

Ἡννόησα τὰ καθ' ἕκαστα. Συνεκινήθη.

Ἦτο στιγμή ἀξία προσοχῆς. Ἐκείνη ἔκλαιε, ἐδέετο. Ἐκεῖνος ἴστατο ψυχρός. Τὸ θῦμα ἐνώπιον δημίου ἀναισθήτου. Γυνή, ἐνώπιον ἀνδρὸς ἀπατεῶνος.

— Λοιπὸν τί θὰ κάμωμεν; εἶπεν ἐκεῖνος ἀνυπομόνως.

— Σκέψου· εἶπεν ἀφελῶς ἡ νέα, καί,

Ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν ἐκστάσει.

— Ποῦ πηγαίνεις! ἀνεφώνησεν ἐγερθεῖς, λαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ χιτῶνος.

— Ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀτιμασθέντες ἐφείλουσι νὰ πηγαίνωσι.

Ἡ ἡὼς ἤγγελε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Φοίβου. Ἡ σελήνη ἠμαυροῦτο βαθμηδὸν ἐκπέμπουσα τρεμούσας καὶ ἀμυδράς ἀκτίνας. Ἐκάμφθη, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς θέας τῶν διατρεζάντων.

Τὰ πτηνὰ ἤρχισαν νὰ ψάλλωσι τὸν ἐωθινὸν ὕμνον. Ἀπηύθυνον πρὸς τὸν Πλάστην τὴν προσευχὴν των, διὰ τερετισμάτων περιχαρῶν. Ὠραία ὥρα ὕψουσα τὸν νοῦν εἰς τὰ ὕψη. Τὸ πρωϊνὸν ἄσμα τοῦ πτηνοῦ ἐξυπνᾷ πολλάκις τὴν πεπωρωμένην ψυχὴν, ὑποδεικνύον αὐτῇ τὸ ὑπέρτατον ὄν. Καὶ τὸ πτηνὸν ἀκόμη, θνητὲ, χαιρετᾷ τὸν δημιουργὸν τοῦ παντὸς ἐγει-

ρόμενον ἐκ τοῦ ὕπνου· διατί λοιπὸν σὺ λησμονεῖς Αὐτόν; Μιμήθητι τὸ πτηνὸν καὶ αἶνει τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν σου.

Ἐκ τοῦ πλησίον Νοσοκομείου ἤρχετο εἰς στρατιώτης καὶ ἐνόησαν ὅτι δὲν ἦσαν μόνον.

— Ἀσπασία, εἶπεν ὁ Κλέων, ἐσκέφθη.

— Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

— Τί ἐσκέφθης; Εἶπεν αὐτῇ.

— Δὲν εἶναι τῆς παρουσίας στιγμῆς.

— Πότε λοιπὸν;

— Τὸ ἐσπέρας.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Ῥάμλιον, εἰς τὴν συνήθη θέσιν, εἰς τῆς θείας σου.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν;

— Τὴν δωδεκάτην θὰ λυθῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου ἢ μεταξὺ μας διαφορά, καὶ ἡσύχει.

Καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν πόλιν· καὶ ἡ μὲν ἔλαβε τὴν ὁδὸν Ῥαμλίου, ὁ δὲ τὴν πρὸς τὸ Ἀταρίνι (6) ἄγουσαν.

Ἄς ἴδωμεν.

III

Ὡς εἶπον, οὗτοι διεχωρίσθησαν τραπέντες τὰς ὁδοὺς, ἄς διελάβομεν. Ἐγὼ δὲ ἔμεινα ἐν τῇ θέσει μου ἐκστατικός.

Ἐσκεπτόμην.

Ἐβρίθην εἰς χάος ἀτελευτήτων διαλογισμῶν.

Οἷα μυστήρια ἐγκρύπτει ἡ κοινωνία! Ἐάν τις ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῶν καθ' ἑκάστην διαδραματιζομένων κοινωνικῶν σκηνῶν, βραδίως θὰ ἐλάμβανε εἰκόνα τινα τῆς κατεχούσης τὸν ἄνθρωπον τάσεως πρὸς τέλεσιν πράξεων ἐπονειδίστων, εἰς τὰς ὁποίας συνήθως παρεκτρέπεται, καὶ τὰς ὁποίας γενικῶς καταδικάζομεν.

(6) Συνοικία Ἀλεξανδρείας

θεωρούμεν καύχημα ν' αποπλανήσωμεν τὴν γυναῖκα. Ἐπιχαίρομεν ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τὸν ὅποιον ἐπ' αὐτῆς κατηγάγομεν. Δὲν ἀναμετροῦμεν ὅμως τὰς σοβαρὰς ζημίας, ἃς γεννώμεν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ.

Μωρία, ἀναισθησία, ἐπιπολαιότης καθ' ὅλα.

Καὶ ἐν τούτοις ἀναρρίπιζομεν τὴν φλόγα τῆς διαφθορᾶς, καὶ λεληθότως βαινομεν εἰς τὴν ἐξαχρείωσιν, τὴν ἐπαπειλοῦσαν νὰ καταφάγη τὸ κοινωνικὸν σῶμα.

Ἄπληστοι, οὐδόλως ἐκτιμῶμεν τὰς συνεπείας τῆς ἀφροσύνης μας. Ἄρκει νὰ κορέσωμεν τὰ πάθη μας, ἀρκεῖ νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὸν ἐγωϊσμόν μας, καὶ ἀδιάφορον ἂν οἰκοδομῶμεν ἀνομιῶν οἴκους, μέγαρον διαφθορᾶς καὶ διαστρώνομεν τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας.

Τοιοῦτοι εἴμεθα φύσει. Μάτην μοχθοῦσιν οἱ ἀναμορφωταὶ τῆς Κοινωνίας. Μάτην οὗτοι κοπιῶσι νὰ διεγείρωσι τὴν ἠθικὴν φιλοτιμίαν.

Ἐν ὅσῳ ὁ πολιτισμὸς διαπρησίως κυρῆττει κοινωνικὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, κακῶς ἐνοηθεῖσαν· ἐν ὅσῳ ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παραγνωρίζουσι τὴν δοθεῖσαν ἐνὶ ἐκάστῳ ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, ἐν ὅσῳ θεωροῦμεν ἅπαντες τὰ πάντα ἐπιπολαιῶς ἀδύνατον νὰ διορθώσωμεν. Ἡ ἀρχαϊκὴ ἀπλότης ἢ τὰ ὅρια τῆς μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος σχέσεως χαράξασα, ἢ ἀείποτε δειλιῶσα εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς γυναικός, ἢ καὶ τὸν βηματισμὸν αὐτῆς ἀκόμη ἐλέγχουσα, δὲν εἶναι ἐπιπόλαιος καταδίκη τοῦ ἀσθενοῦς φύλου πρὸς αἰωνίαν δουλείαν. Τοῦτο εἶναι ἀπαύγασμα κοινωνικῆς μελέτης, γνώμη κοινωνικῆς πείρας, συμβουλὴ ἐξεργημένη ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν κοινωνίαν, ἀναλαμβάνουσαν τὴν γυναῖκα ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς, καθὼ πανταχόθεν ἐπιβουλευομένην.

Μὴ ρίπτωμεν ἐφ' ἡμῶν τὸν ἐξωτερικὸν

τοῦ πολιτισμοῦ χειτῶνα, ἀλλ' ἐνδυσθῶμεν αὐτὸν καθ' ὅλα, παραλαμβάνοντες καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ἀκούοντες τὰ προστάγματά του, τὰς διδασκαλίας του, τὴν διάταρον αὐτοῦ φωνήν: «Σεβασθῆτε ἀλλήλους!» Ἐν τῷ ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ ἡ Κοινωνία στηρίζεται, σώζεται, καὶ ἡ γνώσις αὕτη καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον τέλειον. Αὕτη εἶναι ἡ ἐπαγγελία τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς αὐτὸ ἐργάζεται, καὶ οὐχὶ εἰς τὸ νὰ περιβάλλῃ τὴν κοινωνίαν μὲ βράκη διαφθορᾶς, μὲ ἐπιτετηδευμένας φιλοφροσύνας καὶ μὲ κουφότητα, ἀλλὰ νὰ τακτοποιήσῃ αὐτὴν, νὰ θέσῃ τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν ὄντα εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς θέσιν, ἧτις εἶναι ἡ ἀναγκώρισις τῶν πρὸς ἀλλήλους καθηκόντων, δι' ὧν ἀδελφοποιοῦμεν τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις, ἀφ' ὧν ἀφιστάμεθα ἕνεκα πολλῶν κοινωνικῶν παρalogισμῶν.

Τοιαῦτα ἐσκεπτόμην, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησα πορευθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ κατὰ κοπος κατεκλίθην ὑπνώσας ὕπνον νήδυμον πλὴν ταρξασόμενον ἐνίοτε ἐκ τῆς συγκινήσεως ἣν ὑπέστην.

Λάθος ὅμως ἐπραξά νὰ μὴ παρακολουθῶ τὴν γυναῖκα καὶ μάθω τὴν κατοικίαν της. Ποῦ αὕτη ὑπῆγεν; ἀγνοῶ. Ἄλλ' ἐὰν ἐμάνθανον, καὶ διεκοίνουον εἰς τὸ δημόσιον ὅσα εἶδον, οἴας καὶ ὅπως κρίσεις ἢ κοινωνία θὰ ἐξήνεγκεν;

Ἡ σκοτία ἐν πολλοῖς εἶναι προτιμητέα τοῦ φωτός.

IV

Ἡγέρθην περὶ τὴν δεκάτην. Τὰ περιστατικὰ τῆς νυκτὸς ἦλθον εἰς τὴν μνήμην μου. Προεγευμάτισα καὶ αὐτομάτως ἐπορεύθην εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ῥαμλίου καὶ διηυθύνθην χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ἐνοῶ εἰς Ῥάμλιον.

Τί μὲ ὤθει ἐκεῖσε;

Ἡ περιέργεια.

Κατέλαβον λοιπὸν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τὴν ἀποβάθραν τοῦ σταθμοῦ καὶ ἠρεύνων εἰς ἐκάστην ἀφίξιν τοῦ σιδηροδρόμου τὰς ἀμαξοστοιχίας· πλὴν, οὐδένα εἶδον ἐκ τῶν ἀναζητουμένων παρ' ἐμοῦ προσώπων.

Τέλος τὴν 8ην ὥραν τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ σιδηροδρόμου, βλέπω νέαν τινα παρακολουθουμένην ὑπὸ μ. π. ο. ὑ. α. (γ) Τὸ μελαγχολικὸν αὐτῆς πρόσωπον, ἢ κατῆφεια ἧτις ἐξωγραφίζετο ἐπ' αὐτοῦ, μοὶ ἀνέμνησαν τὴν γυναῖκα τῆς παρελθούσης νυκτὸς, μάλιστα δὲ ἐκ τῆς φωνῆς της ἐπέισθην τελείως ὅτι ἦτο αὕτη.

Τὴν παρηκολούθησα λοιπὸν καὶ τὴν εἶδον εἰσελθοῦσαν εἰς τινα οἰκίαν ἀπέναντι μικροῦ τινος καφενεῖου, εἰς τὸ ὅποιον καὶ γὰρ εἰσέδυν, εὐχαριστήσας τὴν τύχην, διότι ἐκεῖθεν ἠδυνάμην νὰ κατασκοπεύω τὴν Ἀσπασίαν.

Ἐξήτησα κατόπι καφὲ καὶ ναργηλὲ, τὸ ποτὸν τοῦτο τῶν ἀργῶν, τὸν ὅποιον ἐρρόφων εὐχαρίστως καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐξώδευσα οὕτω τὴν ὥραν μου ροφήσας δύο τρεῖς ἀλλεπαλλήλως. Ἐπειδὴ δὲ ἐπείνων, τὸ δὲ ξενοδοχεῖον ἦτο μακρὰν, καὶ ἐὰν ἐξηρχόμην ἐνδεχόμενον ἦτο ν' ἀποτύχω τοῦ σκοποῦ μου, παρεκάλεσα τὸν καφεπώλην νὰ μοὶ φέρῃ κατὶ τι νὰ φάγω ἀλλαχόθεν ἂν ἐδύνατο· καὶ πράγματι μοὶ ἔφερε μετ' οὐ πολὺ ἐδέσματά τινα ἄτινα ἔφαγον εὐχαρίστως, καὶ οὕτω ἐπεραιώσα ἐν ἡσυχίᾳ τὴν ἐργασίαν ταύτην, πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς παραδραμένῆς, ἧτις ἔπαυσε νὰ μὲ ἐνοχλῇ πλέον.

Τὸ μεσονύκτιον παρῆλθεν. Ἡ μία μετὰ ἐ-

(γ) Ἄραψ θυρωρὸς, ἀκολουθῶν συνήθως τὴν κυρίαν του ἐξεργημένην.

πίσης, καὶ οὐδένα εἶδον ἐξεληθόντα τῆς οἰκίας. Ὑπέθεσα κατ' ἀρχάς, ὅτι ἡ οἰκία εἶχεν ὀπισθίαν θύραν δι' ἧς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τις, ἀλλ' ἠπατώμην· διότι ὑψώσας πρὸς τὰ παράθυρα τὰ ὀμματά μου, εἶδον τὴν νέαν ἰσταμένην καὶ κρατοῦσαν εἰς χεῖρας λαμπάδα ἀνημμένην.

Πλησίον τῆς οἰκίας καὶ κάτωθι τοῦ παραθύρου διέβαινέ τις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὅστις σταθεῖς ἤναψε τρεῖς φώσφορα, μεθ' ὧν διήλθεν ἔμπροσθεν ἐμοῦ. Ἀναβλέψας δὲ εἶδον οὔτε φῶς πλέον εἰς τὸ παράθυρον, οὔτε τὴν γυναῖκα.

Ἡννόησα τότε ὅτι ἦτο ὁ ἀνὴρ τῆς χθὲς, ὅστις ἄλλως ἦτο καὶ μετημφισμένος. Μετὰ δύο λεπτὰ βλέπω γυναῖκα ἐξεληθούσαν τῆς οἰκίας καὶ ἀκολουθήσασαν τὰ ἴχνη τοῦ ἀνδρὸς ταχεῖ ποδὶ, καὶ τὴν ὅποιαν παρηκολούθησα μετ' ἐπιφυλάξεως ἵνα μὴ φωραθῶ κατασκοπεύων.

Ἐνῶ ὅμως ἀπεμακρυνόμην τοῦ καφενεῖου, ἀκούω φωνὴν κράζουσαν με:

— Κύριε! Κύριε! . . .

Ἐστρεψά καὶ εἶδον τὸν ὑπηρέτην.

— Ἐλησμονήσατε, Κύριε, μοὶ λέγει, νὰ πληρώσητε... μὲ συγχωρεῖτε. . . .

— Κάμνουν 10 φράγκα; ἠρώτησα

— Ὁχι, Κύριε.

— Λάβε λοιπὸν δέκα καὶ ὅταν ἐπιστρέψω βλέπομεν τὸν λογαριασμόν.

Καὶ ἔφυγα ἀφείς τὸν ὑπηρέτην ἀναυδὸν καὶ ἀποροῦντα διὰ τὴν βίαν μου.

Μετὰ δέκα λεπτῶν δρόμον βλέπω τὴν νέαν νὰ διευθύνηται πρὸς τὴν παραλίαν, ἔνθα ὁ ἄγνωστος ἀνέμενε. Τὴν παρηκολούθησα ἐπομένως καὶ ἐγὼ. Ἡ ἄμμος δὲν ἐπρόδιδε τὸν βηματισμὸν μου.

Ἐσταμάτησα ἵνα ἴδω ποῦ ἤθελον τραπῆ.

Ἄφ' οὗ ἐπροχώρησαν πάλιν ὀλίγον, ἐστάθησαν ἐπὶ ἀμμώδους λοφίσκου τινος, ἐγὼ δὲ ἔρπων ἐπλησίασα χωρὶς νὰ μ' ἐνοήσωσι, καὶ ἐκρύβην ὀπισθεν μικροῦ τινος θάμνου, εὐρεθέντος κατ' εὐτυχή σύμπτωσιν ἔμπροσθέν μου.

— Λοιπὸν, Κλέων, τίνι τρόπῳ θὰ λύσωμεν τὴν διαφορὰν μας, ὡς μοὶ εἶπας χθές; ἠρώτησεν ἡ Ἀσπασία ἀνυπομόνως.

— Ὡς σοὶ εἶπον, Ἀσπασία.

— Δηλαδή.

— Νὰ λάβῃς τὰ 500 εἰκοσάφραγκα καὶ νὰ φύγῃς· οὔτε ἡ πρώτη εἶσαι, οὔτε ἡ τελευταία· ἐπεῖπεν ἀδιαφόρως.

— Ἀσυνεῖδητε! ἀνέκραξεν ἡ νέα καὶ ἔσχισε μαινομένη τὸ μανδήλιόν της, ὅπερ ἐκράτει. Ἀσυνεῖδητε! αὐτὴν τὴν ἔντιμον λύσιν μοὶ προτείνεις; Καλά!... καὶ ἡ ἀγανάκτησις κατέπνιξε τὴν φωνὴν της.

— Μὴν ἀφαιρᾷς, Ἀσπασία. Ἐλα νὰ σκεφθῶμεν καὶ νὰ διορθώσωμεν τὰ πράγματα. Ἐλα καὶ αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ἀστείζόμενος, διὰ νὰ σὲ πειράξω.

Ἡ νέα ἤλπισε πρὸς στιγμὴν.

— Καὶ ἀστείότητες λέγονται εἰς ὁμοίαν περιστάσις; Δὲν αἰσχύνεσαι; Δὲν μὲ λυπεῖσαι;

— Ἐλα ἐδῶ, Ἀσπασία, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μελιχίως. — Ἀκουσον. Νὰ σὲ νυμφευθῶ εἶναι ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ διὰ τῆς ὑποσχέσεώς σου ταύτης μ' ἐξηπάτησας.

— Εὐρέθην εἰς παραφορὰν ἐρωτικὴν.

— Ἄρα μὲ ἐξηπάτας;

Ὁ Κλέων εὐρέθη εἰς ἀμηχανίαν. Δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ, καὶ μετὰ χρόνον ἀπεκρίθη.

— Δὲν σὲ ἠπάτων· ἀλλ' οὕτως ἐφρόνου καὶ ἐπίστευον. Μὲ ὤθησεν, ὡς εἶπον, παραφορὰ ἀσύγγνωστος, ἥτις συνήθως κυριεῖ τοὺς ἐρῶντας.

— Παραφορὰ ὅμως, ἥτις ἀποκτείνει τὴν γυναῖκα.

— Ἐπρεπεν ἐν καιρῷ νὰ σκεφθῆς· εἶπεν ἐκεῖνος ἀταράχως.

— Νὰ σκεφθῶ, ἄθλιε, ὄφριλα ἐν καιρῷ; Ἐπρεπε νὰ μὴ δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους καὶ τοὺς ὄρκους σου; Εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου; Εἰς τοὺς λόγους τέλος τῆς τιμῆς σου; ἀσυνεῖδητε!

— Δὲν δύναμαι ἄλλως πῶς νὰ πράξω. Καὶ σοὶ τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐπεῖπεν ἀποτόμως, νὰ μὴ τολμήσῃς νὰ πατήσῃς τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας μου, ὡς ἐτόλμησας χθές, διότι αἱ συνέπειαι ἔσονται φρικταί· θὰ μεταμεληθῆς. Καὶ νὰ ἔλθῃς, θὰ εἶπω δὲν σὲ γνωρίζω. Λάβε λοιπὸν τὰ πεντακόσια, ὡς ἐνόημα τοῦ ἔρωτός μας, καὶ σίγησον, ὡς σιγῶσι πλεῖστοι ἄλλοι.

Ἡ νέα ἀπελιθώθη. Ἐρρίψε ψυχρὰ βλέμματα ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξήνεγκε στεναγμὸν ἐκφραστικώτατον, κατάραν.

Καλεῖ ἡ κοινωνία κακοῦργον τὸν δολοφονοῦντα τὸν πλησίον, καὶ ἀποτροπιάζεται τὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ τὸν δολοφονοῦντα τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς καὶ τὸν μεταδίδοντα μολυσματικὸν νόσημα διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης εἰς τὴν κοινωνίαν, πῶς νὰ τὸν ἀποκαλέσωμεν; Ποῖον ἐπώνυμον νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ὄθουντα τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἐξαχρείωσιν; Καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὸν ἀνεχόμεθα καὶ τὸν καμαρόνομεν ἐπίσης!!!

Ἄς σιγήσωμεν

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ τὰς ἀπειλάς, ἃς ἀπήθυσεν ὁ Κλέων εἰς τὴν Ἀσπασίαν ἀφῆκεν αὐτὴν κεραυνόπληκτον, καὶ ἀπῆλθεν εἰπών:

— Ἴδου τὰ πεντακόσια· καὶ,

Ἐρρίψε πρὸ τῶν ποδῶν της βαλάντιον.

Ἡ νέα ἔπεσε χαμαί, ἐγὼ δὲ ἐθεώμην ταύτην ἀκίνητος, οἰκτείρων τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα.

Εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἐκεῖνος, ὅτε ἡ νέα ἠγέρθη αἰφνηδίως. Ἐρρίψε γύρω βλέμμα, ἔλαβε τὸ βαλάντιον τὸ περιέχον τὰ πεντακόσια εἰκοσάφραγκα καὶ ἔδραμε τὴν ὁδὸν ἣν διεγράψαμεν.

Ἡ σελήνη, ἐφώτιζε τὴν περιοχὴν. Ἡ θάλασσα γαληνιαία ἀνεπαύετο ἐκπέμουσα ἐναρμόνιον τινὰ ῥόχθον. Ἡ δὲ αὔρα πνέουσα ἠρέμα ἐδρόσιζε τὴν ἀτμοσφαιραν.

Ἡτένισα τὸ ἀχανές. Ἐρρίψα βλέμμα εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὰς κυνάς αὐτῆς ἐκτάσει, ψιθυρίσας:

« Ὦνητὲ τί πράττετε;

V

Οὕτως ἤμην προσηλωμένος ἐπὶ ὥραν περίπου, ὅτε ἤκουσα νὰ μὲ καλῆ γυναικεῖά τις φωνή.

— Λάβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μ' εἶπεν ἀσθμαίνουσα καὶ ὡς παράφων, καὶ πέμψε τὴν πρὸς ἐκεῖνον.

— Πρὸς ποῖον; ἠρώτησα ἀγνωρίσας τὴν νέαν, ἥτις, φαίνεται μὲ εἶχεν ἰδεῖ πρότερον.

Πλὴν αὕτη ὡς δορκὰς ἔφυγε ἐγὼ δὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν φθάσω, καίτοι ἔτρεχον ὅλαις δυνάμεσι, καὶ ἄμ' εἰδὼν αὐτὴν εἰσερχομένην ἐν τῇ ὡς εἴρηται οἰκίᾳ, ἀπεσύρθη εἰπὼν κατ' ἑμαυτόν:

Βεβαίως εἶναι περιττὴ πᾶσα περαιτέρω ἔρρουν. Πολλὰ ἐξίχνιασα.

Διηθύνθη κατόπιν εἰς τὸ καφενεῖον, τὸ ὁποῖον εὗρον κλειστόν. Ἐκρουσα ὅλαις δυνάμεσι.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησαν ἔσωθεν.

— Ἐγώ.

— Θὰ ἦλθες βέβαια διὰ τὰ ῥέστα, εἶπον ἀγνωρίσαντές με, πλὴν δυσαρέστως πῶς.

Φαντάσθητι νὰ ἐξυπνᾷς ἄνθρωπον μόλις κα-
τακλιθέντα.

— Ὅχι· εἶπον. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ μ' ἀνοίξῃτε, καὶ ῥέστα δὲν θέλω.

Οἱ ὑπηρεταὶ εὐχαριστηθέντες ἐκ τῆς ἐλευθεριότητός μου, διότι ὠφελοῦντο κἄτι τι, ἠνοίξαν τὴν θύραν καὶ ὡς ἐκ θαύματος εὐρέθη καὶ ὁ καφὲς ἔτοιμος.

Τί δὲν κάμνουν τὰ δαιμόνια; Χρυσὲ καὶ ἄργυρε, οἶα διαπράττετε! Ὁ ἄνθρωπος διὰ σᾶς γίνεται ψεύστης, κατεργάτης, κλέπτης. Καὶ ἔπειτα μέγας, ἀγαπητὸς, ἐμβριθής, νουεχής. Εἶσθε παντοδύναμοι θεοί!

Πρὶν ἢ καθίσω, ἐπειδὴ ἡ λυχνία εἶχε σβεσθῆ, ἐζήτησα νὰ ἀνάψωσι φῶς. Ἦναψαν ἐπομένως οἱ ὑπηρεταὶ τὴν λυχνίαν καὶ ἐθεώρησα τὴν ἐπιστολὴν τῆς νέας, ἥτις ἦτο ἀσφράγιστος ἢ κατὰ τοὺς γραμματικὸς ὑπὸ ἐκκρεμῆ σφραγιδα, καὶ ἀπλήστως ἀνοίξας αὐτὴν ἀνέγνω.

Ἦσαν στίχοι τοὺς ὁποίους φαίνεται θὰ εἶχεν ἀναγνώσει ἡ νέα εἰς τι βιβλίον ἢ μυθιστόρημα καὶ καθὸ συμφώνους μὲ τὴν θέσιν της ἔκρινε δέον νὰ τοὺς μεταδώσῃ πρὸς τὸν ἀπατεῶνα ἐραστὴν της, καθὼς καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ τὴν ἀναγνώστριαν.

*
*
*

Εἰς ὑπερῶν ταλαίπωρον ἀπέκαμ' ἡ ψυχὴ μου,
καὶ νεκρὰ ἐπόθησα τὸν θάνατον, τὸ μνημα.
βαρυαλγῆς ὀδοπορεῖ ἡ θλιθερὰ ζωὴ μου
τὴν πεπρωμένην ἀτραπὸν μ' ἀπηυδαμένον βῆμα.

Ἐλπίς γλυκεῖ' ἀπατηλὴ εἰς οὐρανοῦς μὲ φέρει,
κ' ἐκοίμισε τὸ ἔαρ' οὐ μὲ ὄνειρα τερπνά.
Πλὴν ἀφνης θόλου καταγιγῆς ἀνηλεῶς μὲ δέρει
διέλυσε τὰ ὄνειρα! μ' ἀφίνει τὰ δεινά!

Τὰ ῥόδα δὲν μ' εὐφραίνουσι· τὸ ἄνθος δὲν στολίζει
τ' ἀτιμασμένον μέτωπον παρλένου καὶ τὴν κόμην.
βλέπω τὸ ἄνθος καὶ ῥγῶ· τὸ ἔαρ' μ' ἐνθυμίζει.
καὶ τὰς ἐλπίδας τὰς φα. ὄρας ἐφ' ὧν ἀνεπαυόμην,

τὸ πᾶν ἐχάθη δ' ἐμέ! ναί· φοβερὰν αἰσχύνην
Ἐπίβουλε, ἐπέπρωτο ἐγὼ νὰ ὑποστῶ.

Και δι' αὐτὸ ἐπιζητῶ τοῦ τάφου τὴν γαλήνην·
Εἰς τὰ θεινὰ δὲν δύναιται, ἄστας λύπας ν' ἀντιστῶ.

* *

Ἐάν ποτέ, ἀναίσθητε, τὸν ὕπνον σου ταράξῃ
Ἡ μνήμη μου· μὴ κινηθῶν οὐδόλως οἱ παλμοὶ σου·
Τὸ φάσμα μου τὸ νεκρικὸν ζητεῖ νὰ σὲ σπαράξῃ,
Ἐνῶ ψυχρὰ κι' ἀναίσθητος κοιμᾶται ἡ ψυχὴ σου.

Ἐάν πτηνὸν θαλάσσιον ἄστ' ὕψι ἀνεύσῃς
Κ' ἐπάνω σου περίτρομον καὶ θρηνηθῶν πετᾷ,
Ταλαίπωρε! Τὸ βῆμά σου εὐθὺς νὰ σταματήσῃς·
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἄνωθεν ἐκδικητὴν διψᾷ.

Ἐάν ποτέ εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ πολυθρέμον κύμα
Ἀκούσῃς, καὶ τὸν ἄνεμον μὲ λύσσαν νὰ μηκέται
Μὴ φύγῃς! εἶναι στεναγμοί· τ' ἀνηλεές σου θῆμα
Οἰμῶζον ἀπὸ τὸν βυθὸν τοῦ πόντου, καταρᾶται.

Τὴν ὑπαρξίν σου, τύραννε, ἀπαύστως θὰ παιδεύω
Οὐδέποτε μὲ θνεῖρα τερπνὰ θὰ κοιμηθῆς.
Ἀπανταχοῦ ὡς ἐριννὺς ἐσὲ θὰ ἐφρεύω,
Ἐλευθερὸς ἀπὸ ἐμὲ ποτέ δὲν θ' ἀφεθῆς.

Ἐπογραφὴν δὲν εἶχε τὸ ποίημα τοῦτο οὐ-
δὲ ἐπιγραφὴν, καὶ ἐπομένως θ' ἀνῆκεν εἰς ἐ-
μέ. Ἦτο ὑγρὸς ὁ χάρτης ἀπὸ τὰ δάκρυα, εἰ-
κάζω, τὰ ὁποῖα ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπτον ὅταν ἔ-
γραφην. Ἡ τάλαινα!

Ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἀπαυδήσας ἐκοιμήθην
ἐπὶ τῆς ἑδρας μου, καὶ λίαν πρωτὴ ἠγέρθην
πορευθεὶς εἰς τὸν σταθμὸν, ἔνθα παραμείνας
ἀνεχώρησα διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Δὲν εἶχον ἐξέλθει τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ
τὸ ἑσπέρας ἀνεγίνωσκον ἐν ταῖς ἐφημερίσιν,
ὅτι νῆα τις εὐρέθη πνιγμένη εἰς τὸ Ῥάμλιον
περὶ τὰ λουτρὰ τῆς Κλεοπάτρας.

Εἶπον πολλὰ καὶ ποικίλα περὶ τοῦ θανάτου
αὐτῆς, καὶ ἔσπευσα νὰ μεταβῶ ἐκεῖσε, ἔνθα
ἰδὼν τὸ σῶμα ἀνεγνώρισα τὴν Ἀσπασίαν. Δὲν
εἶπον τίποτε. Ἀλλ' ἔκλαυσα, καὶ ἔθαψα ἐν
τῇ καρδίᾳ μου τὸ μυστικόν.

Τὰ πεντακόσια ὅμως εἰκοσάφραγμα τί ἀ-
πέγειναν; Ἐψιθυρίσθη, ὅτι τὰ εἶχε κρεμάσει

εἰς τὸν λαϊμόν τῆς καὶ ἐβυθίσθη μὲ ταῦτα εἰς
τὴν θάλασσαν.

Τοῦτο βέβαιον διότι, ἐλέχθη ὅτι λαθρέμ-
ποροι τινες καπνοῦ εὐρόντες τὸ βαλάντιον,
ἀφείλον ταῦτα, καὶ, γενικῶς τοῦτο ἐπιστεύ-
θη, καθόσον τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπεδόθησαν
εἰς εὐωχίαν καὶ σπατάλην ἀσυνήθη αὐτοῖς.
Ἐώρασαν οἱ κοῦβαρ τὰ δεξ τὴν πλη-
ρωθεῖσαν τῆς Ἀσπασίας τιμὴν.

Ἦσαν τυχηροί.

I. H. KOKKALHS.

Η ΚΙΣΣΑ.

Εἰς χωρίον τῆς Γαλλίας, τρεῖς περι-
που λεύγας μακρὰν ἀπὸ τὸ Νάννετον,
ἤκμασε πρὸ καιροῦ Κίσσα τις ἀξιωμα-
μόνευτος. Ὁ κύριος αὐτῆς ἦτο εἰρηνοδί-
κης, καὶ τόσον μ' αὐτὸν ὅσον καὶ μὲ τὴν
θεράπειάν του ἡ Κίσσα ἐπερνοῦσε κα-
λώτατα. Ὁ εἰρηνοδίκης, ὅστις ἦτο ὀλί-
γον γαστρίμαργος, εἶχε κοπάδιον τι νησ-
σῶν, αἵτινες καθημέραν ἐστελλόντο εἰς
τὰ χωράφια διὰ τροφὴν. Ἡ δούλη ὠδη-
γοῦσεν αὐτὰς πάντοτε, ἡ δὲ Κίσσα τὴν
ἐσυνώδευε. Τὴν διωρισμένην ὥραν τοῦ
περιπάτου ἠκολούθη τακτικὰ ἡ Κίσσα,
κ' ἔστεκεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ὄρνιθοτρο-
φείου, προθύμως περιμένουσα. Μίαν τῶν
ἡμερῶν, εὐθὺς ὅτε ἡ δούλη ἐπρόκειτο νὰ
ὀδηγήσῃ ἔξω τὰς νήσους, ἔτυχεν, αἰφνι-
δίως καλεσθεῖσα, νὰ φύγῃ καὶ νὰ τὰς
ἀφήσῃ πόσον δ' ἐθαύμασεν, ὅτε εἰς τὴν
ἐπιστροφὴν τῆς εἶδεν αὐτὰς προχωροῦ-
σας εἰς τὸν ἀγρὸν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς

Κίσσης, ἡ ὁποία μὲ τὸ βράμφος τῆς ἐβί-
αζεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὰς ἀργοποροῦ-
σας! Τὴν ἐπαύριον τὴν ἀφήκεν ἡ δούλη
νὰ ὑπάγῃ μόνη· ἐπειδὴ δὲ καὶ τότε πάλιν
ὠδήγησεν ἐξαίρετα τὸ κοπάδιον, ἀ-
φήκε πλέον εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν φρον-
τίδα τοῦ νὰ τὰς ὀδηγῇ καὶ φέρῃ ὀπίσω
τὸ ἑσπέρας. Ἀλλ' ὁ εἰρηνοδίκης δὲν ἔ-
τρεφε τὰς νήσους ἀσκόπως· ὁ ἄνθρωπος
ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ὄβελόν καὶ, ἐπειδὴ ἤδη
ἦσαν ἀρκετὰ παχεῖαι, ἤρχισεν ἡ βασιλις
Κίσσα νὰ βλέπει τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπη-
κόων τῆς βαθμηδὸν μειούμενον. Ὑπέφε-
ρε δὲ μὲ γενναιοψυχίαν τὴν ἀδικίαν ταύ-
την τοῦ εἰρηνοδίκου· καὶ ὅτε τῆς ἀπέ-
μεινε μία καὶ μοναχὴ νήσσα, τὴν ὠδη-
γοῦσεν εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ τὴν ἐπανέφερε
τὸ ἑσπέρας μὲ τὴν συνήθη τάξιν· τελευ-
ταῖον, ἐξεδόθη τὸ σκληρὸν διάταγμα· ἡ
τελευταία νήσσα κατεδικάσθη, ὡς αἰ
πρὸ αὐτῆς, νὰ φανῇ ὀπτὴ εἰς τὴν τρά-
πεζαν τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἡ θεράπεινα
συνέλαβε τὸ δυστυχὲς σφάγιον, καὶ ἡ-
τοιμάζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ
κυρίου τῆς· ἀλλ' ἡ Κίσσα μὴ δυναμένη
πλέον νὰ κρατηθῇ, ἐπέταξε κατεπάνω
τῆς, ἐξέσχισε τὸ πρόσωπον αὐτῆς μὲ
τοὺς ὄνυχας καὶ τὸ βράμφος τῆς, καὶ ἀ-
φήσασα ἔντρομον τὴν δούλην, ἔφυγε, καὶ
οὐδέποτε πλέον ἐπέστρεψε.

ΛΕΥΚΩΜΑ.

Οὐχ' ὁ ἔρωσ ἀδικεῖ μερόπων γένος
ἀλλ' ἡ ἄνοια, ὡσθ ὁ ἔρωσ πρόφασις.

(Λουκιανός).

Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτὸν βίον,
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν εἶδε πλὴν ὃ βούλεται.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ βῆδιον.
Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὐρίσκουσιν τέχνας.
Διὰ τὴν γυναῖκα πάντα τὰ κακὰ γίνονται.
Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίσιν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.
Ἐκ γυναικῶν ὄλωται κόσμος μέγας.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
(Μένανδρος).

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
Καὶ γὰρ τὸ γῆμα καὶ τὸ μὴ γῆμα κακόν.
(Σουσαρίων).

Ὁ ἔρωσ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ εἰμὴ ἐν ὀδύ-
νῃ, καὶ παύει διὰ τῆς εὐδαιμονίας.
(Κυρία Γρανδέν).

Ἡ ἀστασία ἔνεκα τῶν συγκινήσεων ἀς
παρέχει καθίσταται τὸ συμπλήρωμα τῆς εὐ-
δαιμονίας.

(Κυρία Λαμπέρτ).

Ποῦ δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν ἐραστὰς οἴτινες
νὰ μείνωσιν αἰείποτε πιστοί; Κατ' ἐμὲ εἰς τὰς
μυθιστορίας καὶ εἰς τὰς φωλεὰς τῶν τρυγί-
ων ἀπαντᾷ τις τοιοῦτους.

(Mme Ra-Plat-Ruisson).

Ὁ ὄρκος τοῦ νὰ μὴ ἐρασθῶμεν πλέον, εἶ-
ναι τόσον ἄλογος, ὅσον καὶ ἐκεῖνος τοῦ νὰ ἀ-
γαπῶμεν πάντοτε.

(Mme Ruissieux).

Σεκουῖνδος ὁ φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶ
γυνή, ἔφη: Ἀνδρὸς ναυάγιον—Οἴκου ζάλη—
Ἀμερικανισίας ἐμπόδιον—Βίου ἄλωσις—Κα-
θημερινὴ ζημία—Αὐθαίρετος μάχη—Πολυτε-
χνῆς πόλεμος—Συνεστιώμενον θηρίον—Συγ-
καθημένη μέριμνα—Συμπλεκόμενη λέαινα—
Κεκοσμημένη Σκύλα—Ζῶον πονηρόν—Ἀναγ-
καῖον κακόν.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Βλέπω παιδιά να χαίρονται, παιδάκια
στολισμένα

Κ' ἐγὼ τὸ ἔρμιο τ' ὄρφανὸ
Μονάχο κλαίω καὶ θρηνώ
Μὲ βούχα ξεσχισμένα.

Βλέπω τὴν Ἄγι' Ἀνάστασι, τὸν κόσμον
να φιλοῦνται

Κ' ἐγὼ ἀπὸ μακριὰ θωρῶ
Γιατὶ σιμὰ δὲν ἔμπορῶ
Νὰ δῶ πῶς ἀγαπιῦνται.

Βλέπω τ' αὐτὰ τὰ κόκκινα, ζηλεύει ἡ
ψυχὴ μου·

Ποιὸς θὰ μοῦ δώσῃ ἔν' αὐγὸ
Νὰ λησμονήσω καὶ ἐγὼ
Τὴν πίκρα τὴν δική μου ;

Ὁ κόσμος τρέχει δῶ κ' ἐκεῖ κ' ἐγὼ μο-
νάχο τρέχω.

Ἐμείνα ἔρμιο στὴν ἔρμιλὰ
Δὲν ἔχ' ἀπαντοχὴ καμμιλὰ
Παρηγοριὰ δὲν ἔχω.

Ἄκῳ τραγούδια καὶ βιολιὰ κ' ἐγὼ σὲ
πίκραις γέρνω

Μονάχο κλαίω καὶ θρηνώ
Μονάχο πάντα τριγυρνῶ
Μὲ λύπαις παραδέρνω.

I. H. ΚΟΚΚΑΛΗΣ.

ΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΤΙΜΩΣΕΩΣ.

Τὴν ἀγγελόμορφον ἀφοῦ εἰς σφάλμα κάνεις
πέισι,

Ἦ ἀγγελόμορφος ἀργὰ πολὺ θέλει γνωρίσει,

Ἔστι οἱ ἄνδρες ἄπιστοι·

Τότε μὴδὲν τὰ θέλγητρα, μάταιος ὁ κλαυθ-
μὸς τῆς·

Ὁ ρύπος ἀναφαίρετος, καὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς
Αἰ τύφεις ἀκατάπαυστοι.

Ἐδῶ ἐν μέσον ἔσχατον βλέπω τὴν ἀπομένει
Διὰ νὰ παύσουν αἱ βοαί, καὶ διὰ νὰ μὴ γένη

Ἡ ὕβρις τῆς ἀθάνατος·

Διὰ νὰ φέρ' εἰς συντριβὴν τὸν πλάνον τῆς
καρδίας,

Καὶ νὰ ἀφήσῃ μετ' αὐτὴν θῦμα τῆς μετα-
νοίας.

Τὸ μέσον ; Ἄ !—Ὁ Θάνατος.

Μετὰφρ. I. I. Σ.

ΛΥΣΙΣ.

τοῦ ἐν τῷ 11ῳ Φυλλαδ. αἰνίγματος (α)

Τὸ γράμμα Α.

ΑΙΝΙΓΜΑ. (β)

Ὅταν βορρᾶς χειμῶνος ὀρμητικῶς συρίζῃ
πλησίον μου δὲν τρέχεις ;

Κι' ὅταν εἰς δύο μέρη ἡ χεὶρ σου μὲ χωρίζῃ
τὸ δεύτερόν μου, φίλε, σ' ἄνοιρανὸν δὲν ἔχεις ;

ΚΛΕΑΝΘΗΣ.....

(α) Ἐπεμψαν ἡμῖν λύσεις οἱ κύριοι Θεό-
δωρος Χριστοδούλου, Ν. Οἰκονομίδης καὶ Α.
Κομνηνός.

(β) Τῷ πρώτῳ λύτη δίδεται ὡς γέρας τὸ
πρωτότυπον μυθιστόρημα «Περὶπέτειαι ἐνὸς
Ἄφρονος».